

МЕТА

Хто правду чинить –
іде до світла
Іван 3,21

ЧАСОПИС ЛЬВІВСЬКОЇ АРХИЄПАРХІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

Блаженніший Святослав: Доктрина не змінюється, вона розвивається

МЕДІАРЕСУРС УГКЦ

5 жовтня у Ватикані розпочалися засідання III Надзвичайної асамблеї Синоду Єпископів, на якій єпископи з різних країн світу обговорювали найактуальніші проблеми та виклики сім'ї у сучасному світі. Про специфіку родинного життя та подружжя в Україні учасникам Синоду розповідав Блаженніший Святослав, Отець і Глава УГКЦ. Патріарх, зокрема, зупинився на основних проблемах та викликах сімейного життя і подружжя в Україні. У спеціальній доповіді він наголосив, що особливо в умовах війни сім'я стала «останньою фортецею та прихистком людської гідності».

На переконання Блаженнішого Святослава, в Україні існує велика повага до християнського подружжя як Таїнства, хоча й спостерігається багато проблем у родинному житті. Серед них Глава УГКЦ вказав, зокрема, на проблему розлучень і повторних одружень без подальшої належної та впорядкованої участі в житті Церкви.

Однак, незважаючи на ці та інші проблеми подружнього життя, Блаженніший Святослав не бачить їх вирішення через «звуження доктринальних горизонтів та «припідлаштування» основних правд християнської віри про подружжя і сім'ю до потреб сучасного світу».

Після першого тижня роботи Папського Синоду про сім'ю перші напрацювання оприлюднив кардинал Петер Ердо. Основні теми документа стосувалися особливої уваги до проблем сімей, що потрапили у складну ситуацію, та бажання знайти позитивні елементи у «недосконалих формах» цивільних шлюбів і співжиття «на віру».

Доповідь кардинала Петера Ердо за підсумками першого тижня роботи Надзвичайної Загальної асамблеї Синоду Єпископів на тему сім'ї відразу ж викликала чимало дискусій в мас-медійному просторі та запитань щодо його змісту та офіційного статусу. Глава УГКЦ Блаженніший Святослав в інтерв'ю італійською мовою для Радіо Ватикану поділився своїми думками про роботу Синоду та роз'яснив суть цього документа.

– Ваше Блаженство, вчора розпочали роботу «малі групи» (circoli minori) Папського Синоду та дискусії

над документом кардинала Ердо. Поділіться своїми думками про цей Синод та скажіть, як ви оцінюєте його роботу.

– Цей документ не є остаточним чи офіційним документом роботи Синоду, а, радше, чернеткою, збіркою різних виступів синодальних отців упродовж засідань минулого тижня. Його не можна вважати остаточним підсумком наших дискусій. Зараз у робочих групах ми вивчаємо цей текст, є багато критики, деякі члени нашої робочої групи вважають, що потрібно дещо змінити, доповнити, щоб

наше звернення, як до Святішого Отця, так і до наших вірних, було виваженим і зрозумілим. Найперше хочемо ще раз підтвердити доктрину Церкви про подружжя. Ми не маємо жодного наміру щось змінювати чи заперечувати, як це зараз часто повідомляється в засобах масової інформації. Насправді, ми переймаємося викликами, котрі походять не зсередини Церкви, а ззовні. Синодальні Отці шукають найкращий спосіб, як відповісти на ці виклики, наново пропонуючи Євангеліє родини у позитивному та радісному світлі.

– У чому, на вашу думку, найбільший недолік цього документа і чому він викликає стільки непорозумінь?

– У формулюванні висловлювань необхідно бути набагато точнішими. Адже, як відомо, часто диявол приховується в деталях. Інколи наміри та автентичні думки отців не відповідають вповні сформульованому тексту. І це створює певні непорозуміння. Саме тому зараз ми намагаємося висловитись у якомога зрозуміліший спосіб: з одного боку, щоб краще обговорити цю тему, а з іншого – щоб запропонувати традиційну доктрину Католицької Церкви у ключі нової євангелізації.

– Отже, доктрина не змінюється з плином часу впродовж історії?

– Доктрина не змінюється, вона розвивається, тобто уточнюється, щоб дати відповідь на певні виклики. В історії Церкви доктринальна частина була сформована як відповідь християн на декотрі ересі чи неправильне розуміння християнської віри з боку навколишнього світу. Сьогодні ми маємо нові виклики, нові труднощі в прийнятті традиційної доктрини Церкви, тому мусимо роз'яснити деякі аспекти вчення Церкви, щоб надати певні орієнтири, зокрема практичного характеру, для пасторального служіння Церкви. Цей Синод не є доктринальним. Ми зібралися тут не для того, щоб дискутувати про доктрину, а щоб поділитися душпастирським досвідом. На цьому Синоді ми замислюємося над великими стражданнями християнської сім'ї в сучасному світі та тими атаками, які на неї здійснюються.

– Так звані «неврегульовані ситуації», тобто ті пари, які не можуть бути визнані Церквою як

подружжя, але до котрих вона ставиться з позиції милосердя та сприйняття. Чого вони сьогодні потребують і очікують?

– Передусім ми намагаємося підтвердити доктрину Церкви, що сім'я – це вірний, нерозривний і таїнственний союз між чоловіком та жінкою. Інші способи співжиття не можуть вважатися сім'єю. Але, одночасно, потрібно визнати: якщо, наприклад, чоловік і жінка навіть без церковного шлюбу живуть у стабільному, плідному та вірному зв'язку, то в ньому присутні оті *semina verbi*, зерна істини, котрі потрібно належно шанувати. На цьому Синоді, мабуть, чи не вперше увага душпастирів виходить за межі їхньої церковної огорожі, щоб розглянути ситуації важкого гріха та допомогти цим людям досягнути євангельських ідеалів.

– Мас-медіа також говорять про відкритість до одностатевих пар...

– Ми не говорили про відкритість до одностатевих пар, а, радше, про страждання цих людей. У своєму виступі я сказав, що ми не можемо вважати гомосексуальну орієнтацію саму в собі благом, тобто чимось добрим. Це важке випробування, тягар і проблема, що завдає страждань. Рани, які на носить цей феномен, не залежать від того, як ми його сприймаємо: позитивно чи негативно. Тому на цю проблему потрібно дивитися з відкритими очима. Не можна ідентифікувати особу з її гомосексуальною тенденцією. Ми повинні дивитися на цю людину, поважати її як образ Божий, беручи до уваги її актуальний екзистенціальний вимір, та у світлі Євангелія допомогти їй у її стражданнях.

Пауло ОНДАРЦА,
Департамент
інформації УГКЦ

• ЖОВТЕНЬ •
2014 РОКУ БОЖОГО
• ЧИСЛО •
106 / 8

Декларація Собору Львівської архиепархії «Жива парафія – місце зустрічі з живим Христом»

Ми, учасники Собору Львівської архиепархії на тему «Жива парафія – місце зустрічі з живим Христом», який відбувся у м. Львові 3-5 жовтня 2014 року, вислухавши доповіді достойних доповідачів, обговоривши запропоновану тему у групах та відвідавши визначені парохії Львівської архиепархії, декларуємо наступне:

1. «Ідеальна парохія» – це еталон спільноти, побудований на основі християнських цінностей та принципів. Це середовище, де ці принципи переростають у практику. Тіло Христове – спільнота, відкрита до Бога у Пресвятій Трійці, через яку Він звертається до світу; спільнота – таїнство Церкви, яка звершує літургійне богослужіння, навчання Євангелія та церковний провід.

При розбудові живої парохії слід враховувати специфіку території, відповідність викликам часу та розуміння подій, потреб, можливостей даної території і пріоритетів місцевої Церкви.

2. Парохія у селі – це християнська спільнота, яка проживає на невеликій визначеній території. Тому взаємне пізнання осіб та духовних потреб цієї спільноти є доступнішим. При цьому необхідно творити саме церковну спільноту, члени якої усвідомлюють свою еклезіальну приналежність. Не потрібно прив'язувати душпастирську працю до наявності чи відсутності необхідних для цього умов (приміщень). Якщо є місце молитви, то це місце має стати також місцем катехизації, євангелізації та харитативної праці. Слід плекати щоденну літургійну молитву у храмі, а також призвичаїти вірних до частого прийняття Святих Таїнств, зокрема, Сповіді та Євхаристії.

3. Парохія у місті характеризується менш тісними міжособистісними взаємовідносинами між вірними, у ній є певний відсоток вірних, які номінально приналежать до спільноти, саме тому роль душпастиря є ключовою. В цьому контексті співпраця пароха та сотрудників повинна мати спільну мету та бути одноставною.

Парохіяльна спільнота має містити в собі малі парохіяльні групи, об'єднані довкола конкретної мети та цілей (молитовні, молодіжні, харитативні і т. ін.). До провду цих груп необхідно вишколювати та залучати здібних до цього мирян. Виникнення та діяльність цих спільнот має бути під контролем компетентної церковної влади.

4. Парохіяльні спільноти можуть, в разі потреби, налагодити співпрацю із допомогивими організаціями, а також пропонувати різноманітні соціальні проекти (благодійна кухня, порадня психолога, благодійна аптека, лікарська та юридична поради).

5. Для покращення душпастирської праці у парохії добре є подбати про наявність парохіяльного будинку для проживання священника та звершення різного роду парохіяльного служіння. Важливо плекати у вірних відчуття еклезіальної ідентичності – приналежності до Української Греко-Католицької Церкви і конкретної місцевої спільноти.

Ідеальну парохію на землі можна побачити лише там, де люди її будують з Богом. Потрібно творити спільноту однодумців, яка б жила одним серцем, однією душею та прагнула прославити Бога. Скільки людей – стільки стежок до Царства Божого. Спробуймо зробити з цих стежок одну дорогу.

5 жовтня 2014 р. Б., м. Львів

Відбувся Собор Львівської архиепархії «Жива парафія – місце зустрічі з живим Христом»

Синод Єпископів УГКЦ, який відбувався у Бразилії 5-11 вересня цього року, затвердив Стратегію розвитку УГКЦ на період до 2020 року. Задля ефективного впровадження напрацювань Синоду було рекомендовано провести єпархіяльні собори, щоби детальніше розпрацювати впровадження прийнятої Стратегії.

Собор Львівської архиепархії «Жива парафія – місце зустрічі з живим Христом», який розпочався 3 жовтня у Львівській духовній семінарії Святого Духа, закінчив свою роботу Архиерейською Божественною Літургією в Архиекатедральному соборі Святого Юра.

У 17-у неділю по Зісланні Св. Духа Високопреосвященний владика Ігор, Архиепископ і Митрополит Львівський, у співслужінні Преосвященного владика Венедикта, єпископа-помічника Львівської

У день свята Покрови у Митрополичих палатах Святоюрського комплексу підписано договір про партнерство між католицькою громадою м. Фрайбург (Німеччина) та Львівською архиепархією УГКЦ. Делегацію громади м. Фрайбург представляв о. Вольфганг Гайбер, декан Фрайбургу, парох тамтешнього Архиекатедрального собору Успіння Пресвятої Богородиці, та о. Петро Свідрун, парох греко-католицької парафії святого Йосафата у м. Фрайбург. Зі сторони Львівської архиепархії були Високопреосвященний владика Ігор, Архиепископ і Митрополит Львівський, Преосвященний владика Венедикт, єпископ-поміч-

Львів'яни урочисто відсвяткували Покрову

14 жовтня в Архиекатедральному соборі святого Юра відбулися урочистості з нагоди святкування празника Покрова Пресвятої Богородиці. Розпочалося святкування Архиерейською Божественною Літургією, яку очолив Преосвященний владика Венедикт, єпископ-помічник Львівської архиепархії. Архиерей виголосив проповідь, у якій закликав бути відкритими до Бога та вчитись на прикладі Марії довіряти Йому і ділитись Божою любов'ю з

архиепархії, та численних учасників Собору звершив Божественну Літургію. Після завершення молитви виконавчий секретар Собору о. Павло Цвюк зачитав документ, який був випрацюваний під час Собору. На завершення учасники Собору отримали Архиерейське благословення, а відтак владики окропили присутніх свяченою водицею. Сповнені приємних вражень від побаченого і почутого, делегати Собору роз'їхались по своїх домівках, щоби з новими силами і натхненням будувати живу парафію.

Додамо, що у Соборі взяли участь вибрані делегати із 17 деканатів Львівської архиепархії, а також представники духовенства та культури, вчителі, лікарі, миряни, представники місцевої влади. Загалом участь у Соборі взяло близько 200 осіб.

Підписано угоду про співпрацю з німецькими католиками

ник Львівської архиепархії, та працівники Курії.

Сторони погодилися, що партнерство між деканатом м. Фрайбург та Львівською архиепархією додасть обидвом церквам можливості взаємозбагатитись у служінні як Церкві, так і суспільству, в активному пошуку відповідей на виклики, що постають перед християнською вірою та суспільством. На думку підписантів угоди, досвід Церкви Німеччини допоможе Українській Греко-Католицькій Церкві віднайти власний шлях моделі відносин між Церквою та державою.

Сторони зобов'язались плекати обмін досвідом на всіх рівнях пасторальності: парафіяльному, харитативному та молодіжному апостоляті.

Після підписання договору делегація з м. Фрайбург зустрілися з міським головою Львова, де обговорили деякі аспекти можливої співпраці в майбутньому.

ближнім. Проповідник заохотив просити у Богородиці помочі для українського краю та розповів про її чудесне заступництво.

Після завершення Богослуження на подвір'ї Святоюрського комплексу відбулось водосвяття та окроплення вірних освяченою водицею. Святкування празника у соборі було сповнене щирих молитов до Господа і прохань до Богородиці за опіку над Україною.

На святі були присутні гості з м. Фрайбург (Німеччина) – о. Петро Свідрун, парох греко-католицької парафії святого Йосафата у м. Фрайбург, та о. Вольфганг Гайбер, декан Фрайбурга, парох тамтешнього Архиекатедрального собору Успіння Пресвятої Богородиці.

Парохіяни Оброшина відзначили столітній ювілей свого храму

Михайло Стахнів, запрошені священники, парафіяльна спільнота та гості, які прибули розділити радість цього святкування.

У своєму слові владика Ігор, пригадуючи молільникам історію постання храму великомученика Димитрія в с. Оброшино, сказав: «За такий поважний проміжок часу багато добра діялося у цьому селі. Багато душ, які випередили нас до вічності, втішаються нагородою та незмінним блаженством оглядання Бога». Відтак владика закликав оброшинців бути вірними нащадками та не звертати з Божих стежок: «За сто років існування цієї церкви множина вірних, ваших дідусів та бабусь, праотців села уже

втішаються блаженною радістю в небі! Стіймо міцно та скріплюймо наші стежки в дорозі до вічної нагороди!»

На завершення Божественної Літургії Митрополит помолився і поблагословив відновлену дзвіницю та нові хоругви.

Після молитви владика Ігор подякував пароху о. Михайлу Стахніву за ревну душпастирську працю та надав йому право носити золотий хрест і набедреник. Також владика вручив пам'ятні грамоти активним парафіянам і добротинцям. Відтак відбувся концерт з нагоди столітнього ювілею храму св. Димитрія, участь у якому взяли численні творчі колективи.

У неділю перед святом Покрови парохіяни с. Оброшино Соکیلницького протопресвітерату відзначили столітній ювілей свого храму, який носить ім'я св. вмуч. Димитрія. На святкування прибув Високопреосвященний владика Ігор, Архієпископ і Митрополит Львівський, де звершив Божественну Літургію та виголосив проповідь. Разом з владикою молилися місцевий парох о.

Зустріч настоятельок сестер-служебниць у Львові

10-11 жовтня у Провінційному домі сестер-служебниць у Львові відбулася чергова зустріч настоятельок. Понад 20 сестер прибуло з різних спільнот в Україні, щоби поділитися досвідом свого служіння, а також накреслити напрямні для подальшої праці для Церкви і Згромадження.

Гостями під зустріч були Преосвященний владика Венедикт, єпископ-помічник Львівської архієпархії, ігумен Свято-Успенської Унівської лаври о. Теодор Мартинюк та Провінційна Настоятелька сестер-редемптористок с. Теодора Шулак, які поділилися різними аспектами про особу настоятеля спільноти.

Владика Венедикт підкреслив, що настоятельку спільноти вибирає Бог, і це є виявом великого Божого довір'я до людини. Тому найпершим завданням настоятельки є вчитися гармонійно співпрацювати з іншими, оскільки у спільноті усі особи є дуже різні. Отож, вона має вчитися слухати і почути кожну сестру спільноти, а тоді приймати рішення.

Отець Теодор у своєму слові наголосив, що настоятелька має випромінювати наступні чесноти: любити сестер Божою любов'ю, покора і смирення, терпеливість і терпіння, второпність і поміркованість, вірність і відповідальність. Дуже важливим є особистий приклад посвяти.

У свою чергу, сестра Теодора відзначила, що чернеча спільнота не є колом друзів, групою однолітків чи групою терапією. Монаша спільнота базується на Божому покликанні і любові, де кожен член, переживаючи власну ідентичність, вчиться приналежності до спільноти.

Відтак слово до сестер мала с. Боніфатія Дяків, Провінційна Настоятелька. Вона наголосила на таких важливих аспектах богосвяченого життя, як молитва, спільне життя та апостолят. Під час дискусії сестри також застановилися над труднощами згаданих аспектів та спільно шукали шляхів вирішення проблем.

Зустріч завершилася спільною молитвою та подякою Богові за Його присутність у щоденному служінні.

Сестри-служебниці, Львів

Сестри милосердя молитвою прославили свого покровителя

вання до сестер завітав Високопреосвященний Митрополит Львівський Ігор, де звершив Божественну Літургію та виголосив проповідь.

«Життя цього святця не було легким, бо народився у бідній селянській сім'ї і був оточений такими ж злидарями. Хвиля світу не захопила його із собою; він мав певну позицію, яку опирав на своєму Спасителі», – сказав, зокрема, Митрополит, розумуючи над життям

святого Вікентія.

Архієрей закликав брати за приклад цього святого: «Переймімося духом святого Вікентія та стараймося у ці нелегкі часи чинити діла милосердя, допомагаючи бідним, біженцям, опущеним, усім тим, хто

потребує нашої руки, молитви, доброго слова, їжі, одягу, скромного гроша».

На самкінець владика привітав сестер та висловив подяку: «Дякую за усі добрі свідоцтва гідного християнського та чернечого життя!»

Кількома рядками

СЕСТРИ-СТУДИТКИ ВІДСВЯТКУВАЛИ 90-ЛІТТЯ СВОГО ЗАСНУВАННЯ

На свято Покрови Пресвятої Богородиці Високопреосвященний владика Ігор, Архієпископ і Митрополит Львівський, з нагоди 90-ліття заснування монастиря Студійського Уставу, здійснив душпастирський візит до Свято-Покровської жіночої обителі сестер-студиток, що у Львові на вул. Вічевій. Тут архієрей звершив Божественну Літургію та виголосив проповідь. По закінченні молитви Митрополит Ігор освятив воду та поблагословив усіх присутніх.

Молитовне святкування відбувалося у теплій родинній атмосфері. Владика Ігор з батьківською турботою і ласкою привітав монашу спільноту зі святкової нагоди. У свою чергу, сестри подякували владіці за відвідини і запросили на невеликий концерт, який став кульмінацією святкування 90-ліття Свято-Покровського жіночого монастиря.

ВЛАДИКА ВЕНЕДИКТ ВІДВІДАВ ПАРОХІЯН БРЮХОВИЧ

На свято Воздвиження Чесного Хреста Преосвященний владика Венедикт, єпископ-помічник Львівської архієпархії, звершив Божественну Літургію у храмі Різдва Пресвятої Богородиці, що в Брюховичах. Співслужив владіці протопресвітер Шевченківського протопресвітерату Петро Салагуб та інші священники Львівської архієпархії.

«Декілька разів у році Церква звертає свою увагу на хрест Господній. Через усю історію спасіння бачимо відкриття Божої любові, яка найбільше виразилася в Ісусі Христі, а вершиною цього вияву були не лише слова, знамення та зцілення, але хрест», – зазначив, зокрема, єпископ.

На завершення владика привітав парохіян зі святом, побажав ревності у наслідуванні Христа і на шляху до спасіння мати перед собою хрест як запоруку Божої любові.

У ЛЬВОВІ ПОСТАНЕ ЩЕ ОДИН ХРАМ

У неділю по Воздвиженні Високопреосвященний владика Ігор, Архієпископ і Митрополит Львівський, здійснив пастирський візит до парафії свв. Віри, Надії, Любові та їхньої матері Софії, що на вул. Миколайчука у Львові, де освятив наріжний камінь під будівництво майбутнього храму.

Свої відвідини Митрополит розпочав Божественною Літургією, яку звершив з співслужінні адміністратора парафії о. Андрія Корчагіна, парафіяльнихсотрудників та запрошених священників.

У своєму слові владика привітав парафіяльну спільноту з першим ювілеєм: «Достойні молільники, вітаю усіх вас, парафіян і прихожан, з десятию річницею заснування парафії! Дякую отцеві Андрієві Корчагіну та священникам, що служать у цій каплиці, за їхнє старанне служіння та виконання Божої волі!»

Після Божественної Літургії Митрополит вручив пам'ятні грамоти активним парафіянам та добротинцям, а відтак освятив наріжний камінь під будівництво майбутнього храму.

ЗВЕРШИВСЯ ВІДПУСТ У ГЛИНЯНАХ

Напередодні свята Воздвиження чесного Хреста відбулася ІІ-га піша проща зі Львова до м. Глиняни, яка була присвячена 25-літтю легалізації УГКЦ. Маршрут прощі пролягав через села Миклашів, Сухоріччя та Заставне, у яких відбувалися молитовні зупинки у місцевих храмах, а напередодні свята відбулися нічні чужання перед чудотворною іконою Розп'яття Христового.

У сам день свята до Глинян прибув Митрополит Львівський Ігор, де у храмі Успіння Пресвятої Богородиці звершив Архієрейську Божественну Літургію.

«Дякую вам за те, що ви кожного року з великою любові та пошани до Господа дуже успішно приймаєте участь в моліннях та прощі у Глинянах, де зберігається чудотворна ікона Спасителя у цій скромній дерев'яній церкві», – сказав владика Ігор, звертаючись до прочан. І продовжив: «Пам'ятаймо про велику пошану для хреста, бо на ньому вмер наш Спаситель з любові до кожної людини! Прославляймо Ісуса Христа гідним християнським життям, частим покаюванням за вчинені духовні промахи та виявом великої любові до Господа».

Завершився відпуст благословенням Митрополита, а відтак прочани мали можливість помолитися та випросити ласки перед чудотворним образом Розп'яття Христового.

Св. Вікентій де Поль

У першу суботу жовтня сестри Згромадження сестер милосердя святого Вікентія (ЗСМСВ) святкували День свого покровителя Вікентія де Поля, якого вва-

жають засновником організованої християнської добротинності. Він є добрим прикладом наслідування для всіх, хто трудиться в цій сфері.

З нагоди святку-

ХРАМОВЕ СВЯТО У СВАЛЯВІ

21 вересня, на празник Різдва Пресвятої Богородиці, до парохіян Сваляви, що святкували храмове свято, з архипастирським візитом завітав Преосвященний владика Мілан Шашік. У дверях храму архиєрея зустрів адміністратор парафії прот. Михайло Хваста. Парохіяльна молодь вітала високого гостя віршованими словами.

Спочатку владика Мілан освятив наріжний камінь під будівництво парафіяльного будинку, а відтак розпочалася Архиєрейська св. Літургія. Владичі співслужили понад десять священників.

У своєму слові владика Мілан говорив про важливість довіри до Бога, яку мали святі Йоаким і Анна, що були батьками довгоочікуваної дитини – Пресвятої Богородиці, а також про наслідування Богородиці в покорі, мужності у випробовуваннях і стражданнях.

Крім іншого, स्वाлявчани стали свідками «народження» нового священика – в часі Літургії Преосвященний владика уділив ієрейські священня диякону Олександру Хвасті зі Сваляви.

По закінченні святкової Літургії владика освятив поклонний хрест біля храму, який покликаний бути свідком безмежної любові Бога до людини.

ДЕНЬ ДУХОВНОЇ ВІДНОВИ У МОНАСТІРІ ЧИНУ БРАТІВ МЕНШИХ

У тернопільському монастирі Різдва Пресвятої Богородиці оо. францисканців відбулися дні духовної віднови на тему «Самотність у Бозі». У реколекціях взяли участь місцеві ченці, а також брати з ужгородського монастиря. Реколекціями провадив о. Вікторин Мушинський з монастиря у м. Ковель, який належить до провінції св. Архистратига Михаїла.

Під час духовних наук реколектант вказав на потребу такої самотності, яка потрібна для добра спільноти. За словами проповідника, так реалізував свою самотність св. Франциск з Асизу, який свою самотність занурював у спільноту життя Пресвятої Тройці і виходив із такої самотності сповнений дарами Святого Духа, яким будував спільноту Церкви і свого Чину.

На початку реколекцій брати прикликали Святого Духа, а на кінець подякували Йому за дар чернечого життя у спільноті св. Франциска.

о. Юстиніан ГОРОДЕЧНИЙ

У БОРИСЛАВІ ОСВЯЧЕНО НОВИЙ ДЕРЕВ'ЯНИЙ ХРАМ

У день свята Різдва Пресвятої Богородиці владика Ярослав (Приріз), єпископ Самбірсько-Дрогобицький, освятив у м. Борислав ново-збудований дерев'яний храм Різдва Пресвятої Богородиці. Після завершення чину освячення єпископ відслужив Божественну Літургію у співслужінні владика Іринія (Білика), вислуженого єпископа Бучацької єпархії, та священників Бориславського, Мокрянського, Трускавецького і Підбузького деканатів.

Після завершення Літургії єпископ подякував адміністратору парафії о. Олегу Смереці за душпастирську працю та нагородив хрестом з прикрасами. Архиєрей подякував жертводавцям, вірним та будівничим за ревність у справі побудови Божого храму.

Варто зазначити, що наріжний камінь під будівництво храму 22 грудня 2012 року освятив Глава УГКЦ Блаженніший Святослав, а у серпні 2013 року розпочато будівництво церкви і покладено перший брус. За короткий час місцеві майстри успішно довели святиню до освячення.

о. Олег ЧУГА,
прес-секретар

Самбірсько-Дрогобицької єпархії

В Жидачеві відбувся IV Фестиваль церковних хорів Стрийської єпархії

4-5 жовтня в місті Жидачів відбувся IV Фестиваль церковних хорів, який зібрав хоріві колективи, численних мешканців міста, а також багатьох гостей з п'яти районів, що входять до складу Стрийської єпархії.

Слід зазначити, що такий захід проводився вже вчетверте. Його покровителькою є Мати Божа в Борусівській іконі, копія якої по закінченні фестивалю передається до міста, де він відбуватиметься наступного року.

Цьогорічний фестиваль тривав протягом двох днів і розпочався Божественною Літургією в храмі свв. Бориса і Гліба м. Жидачева. Всі колективи виступили на фестивалі успішно, продемонструвавши високу майстерність і достойно представивши духовну музику. Кожен хор мав можливість заспівати два твори зі свого добробку, між якими пролунали також композиції, авторами яких є диригенти хорів-учасників.

Також в часі фестивалю всі його учасники

пройшли процесійною ходою вулицями міста з копією Борусівської ікони Божої Матері до міського будинку культури, на сцені якого заключна фестивальна програма. А на завершення фестивалю пролунав гімн фестивалю у виконанні церковного хору м. Жидачева та відбулася передача копії

Борусівської ікони Божої Матері до м. Миколаїв, де у наступному році відбудеться 5-й фестиваль церковних хорів колективів Стрийської єпархії.

о. Ярослав ТУРИК,
прес-секретар Жидачівського деканату

Три дні віднови для катехитів

настоятель Святомихайлівського монастиря оо. Студитів.

Три дні в молитві, тиші і роздумах над Божим Словом, за словами одного з учасників, стали для катехитів «духовною силою і натхненням», з якими вони підуть проповідувати Добру Новину в своїх парахіялах. Також, враховуючи складну ситуацію на сході України, для катехитів цього регіону була дуже важливою й очікуваною ця зустріч.

Солідарність і підтримка цілої Церкви виявилася для них цим знаковим моментом, що вони є частиною великої Божої родини, яка разом з ними співтерпить, молиться і вірує. Тому катехити висловили велику вдячність с. Єронімі Вовчак СНДМ, голові Катехитичної комісії Донецького екзархату за організацію реколекцій, а також – Катехитичній комісії КГВА за допомогу в проведенні цього заходу.

Відзначення Дня катехита в УГКЦ стало вже доброю традицією. Чину благословення катехитів на новий навчальний рік зазвичай передують дні духовної віднови.

Отож, і цього року 24 катехити з Донецького і Харківського екзархатів стали учасниками реколекційних вправ. Духовні науки для них виволосив о. Ілля Мамчак,

Зарваниця вітала гостей

Понад 800 учасників з трьох областей України взяло участь у щорічній подячній прощі до Зарваниці, яку організувала чернеча родина «Воплощеного Слова» в Україні. Цьогорічна проща відбулася 11 жовтня за участю священників, монахів і монахинь, а також і мирян III Чину, парафіян та друзів Згромадження з Івано-Франківщини (Івано-Франківськ, Бурштин), Львівщини (Стрий, Львів)

та Закарпаття (сmt. Дубове). Саме цього року Згромадження відзначає декілька ювілеїв: 30-ліття заснування Згромадження, 20-ліття служіння в Україні та 25-ліття легалізації УГКЦ. За всі ці моменти дякували прочани Богові і молилися за мир в Україні

Прочани, що з'їхалися до Зарваниці, зібралися біля старої церкви, де знаходиться чудотворна ікона Богородиці, і тоді

спільною ходою, під спів пісні «Витай, витай», рушили до площі перед собором. Тут відбулося урочисте відкриття прощі. Відтак – час на сповідь та урочиста Свята Літургія, яку очолив о. Софрон Зелінський, ВС, який у своїй проповіді звернув увагу на потребу миру і, зокрема, миру, який може дати тільки Христос.

По Святій Літургії зі словом привітання й подяки звернувся настоятель Згромадження в Україні о. Теодор Мацапула, ВС. Дещо згодом відбулася спільна трапеза на площі перед собором, яку гос-

тинно організували священники та семінаристи Тернопільської духовної семінарії. Трапеза супроводжувалася релігійними та українськими народними піснями і завершилася спільним співом національного гімну.

На завершення учасники прощі пройшли спільно Хресною Дорогою, в часі якої були виголошені розважання про Хресну Дорогу Христову та Хресну Дорогу кожної людини і кожної нації.

Прес-центр
Згромадження

На Коломийщині освячено ще один храм

5 жовтня у селі Закрівці, що на Коломийщині, освячено новозбудований храм святого Дмитрія. Чин освячення здійснив Правлячий архиєрей Коломийсько-Чернівецької єпархії УГКЦ Преосвященний Василій (Івасюк), що прибув до села на запрошення місцевого пароха о. Олега Віжги.

Громада гостинно зустріла єпископа, який звершив Чин освячення святині. «Сьогодні ми маємо велику радість у нашій парохії та цілому селі Закрівці, бо ви збудували не простий дім, але храм Божий,

який від сьогодні вам повинен бути рідним домом», – настановив селян єпарх.

Далі була відслужена Божественна Літургія, яку у співслужінні декана Отинійського о. мітрата Василя Мельничука та ще десяти священників звершив владика Василь. Супроводжував Літургію хоровий спів студентів Івано-Франківської духовної семінарії ім. свящмуч. Йосафата.

У своїй проповіді кир Василій повчив про особливу силу спільної молитви і про місце родини на Богослужінні: «Спільна молитва у храмі, так і

вдома, має бути традицією здорових християнських сімей. Митрополит Андрей Шептицький писав так: «Нехай ціла родина: батько, мати, діти – спільно щодня відмовляють молитви. Спільна молитва має більшу силу, тому що Ісус Христос обіцяв бути з тими, котрі моляться».

Грамотами Коломийсько-Чернівецької єпархії єпископ нагородив священника та громаду с. Закрівці за вагомий внесок у розвиток УГКЦ. Присутні отримали благословення через обряд мирування.

Прес-служба єпархії

Свята Місія на Тернопільщині

відвідали дитячий садочок та амбулаторію, де мали зустріч з медичними працівниками і працівниками сільської ради.

Отці та сестри проводили станові науки для жінок, чоловіків та молоді, розважаючи над важливістю Святих Тайн Хрищення і Подружжя. Кожен християнин мав змогу поцілувати та торкнутися мощей блаженного священномученика Миколая Чарнецького. На все життя залишилися незабутні враження від Хресної дороги вулицями села біля пам'ятних хрестів.

У суботу, після заупокійної Святої Літургії, селяни взяли участь у

поході зі свічками на цвинтар, де отці відслужили панахиду за всіх померлих. В неділю, після Святої Літургії і проповіді отця-місіонера Петра Ковальчука, чоловіки обнесли навколо церкви та встановили місійний хрест, над яким цілий тиждень трудився п. Володимир Чимбір, місцевий майстер із «золотими руками».

З великою вдячністю вся церковна громада співала «многая літа» місіонерам та пароху о. Володимирі, завдяки яким люди мали змогу оновити своє духовне життя.

Ольга ОСАДЧУК, парафіянка храму

З 14 по 21 вересня в храмі Чуда Архистратига Михаїла с. Нивра, що на Тернопільщині, отці-редемптористи Віталій Назар і Петро Ковальчук з монастиря св. Альфонса зі Львова, отець-редемпторист Зміцер Чарнелъ з Білорусі та сестри Тереза Водяна і Софія Чума МНІ проводили Святу Місію. За цей короткий час місіо-

нери своїми науками зуміли оживити парафію, згуртувати людей різних конфесій, проповідуючи слово Боже. Здавалося, сам Бог торкався людських сердець, щоб заспокоїти, вилікувати та наповнити всіх Своєю благодаттю і любов'ю. Отці-редемптористи відвідали місцеву школу, де мали розмову з учителями та учнями,

ПРОЩА ДО БИЛИЧ З НАГОДИ ДНЯ БАТЬКА
Цього року Всеукраїнський День батька, який відзначають у третю неділю вересня, припав на свято Різдва Пресвятої Богородиці. З цієї нагоди Комісією родини Самбірсько-Дрогобицької єпархії була організована проща до Билич, приурочена до Року митрополита Андрея Шептицького і Дня батька.

Проща розпочалася хресною ходою від с. Биличі до каплиці Матері Божої із молитвою за мир та єдність України, за поранених захисників Батьківщини та родини загиблих. Чоловіки несли 4-метровий важкий Хрест, який по завершенні ходи вмонтовано на підвір'ї каплиці на честь Небесної сотні і новітніх Героїв, що полягли за незалежність України.

Божественну Літургію, сповідь, Святе Причастя прочани жертвували за прощення особистих гріхів та українського народу. Чудовий спів молодіжного камерного хору «Хвиля» з м. Трускавця молитовно возвеличував Богородичне свято. Програма святкування ґрунтувалася на словах Митрополита Андрея Шептицького: «...Доки батько родини не буде добрим мужем для своєї дружини і добрим батьком для своїх дітей, доки діти не навчаться шанувати своїх батьків, – доти і чоловік, і жінка, і діти не будуть добрими християнами...». Ці слова по-особливо звучать у нашому сьогодні, і ця тема є болючою і чи не найактуальнішою на нинішній день. Діти зачитували вірші для батьків, опісля подарували всім присутнім батькам медалі зі словами подяки за батьківську любов, обійми, за добре слово...

Володимира СТЕБЕЛЬСЬКА, прочанка

МУКАЧЕВО МАТИМЕ БЛАЖЕННОГО

2 жовтня до Мукачівської греко-католицької єпархії прилинула радісна вістка: Преосвященний владика Мілан Шашік був прийнятий на аудієнцію до Його Емінінції кардинала Анджело Амато, префекта Конґреґації у справах святих. Під час аудієнції владика Мілан склав на руки кардинала завершені матеріали єпархіальної фази беатифікаційного процесу Слуги Божого о. Петра-Павла Ороса. Це означає, що відтепер розпочнеться римська фаза цього процесу. Отож, можна сподіватися, що невдовзі Українська Греко-Католицька Церква поповниться ще одним блаженным.

Нагадаємо, що о. Петро-Павло Орос підпільно був висвячений на єпископа і таємно обслуговував греко-католицьких вірників Іршавщини та Виноградівщини. Непокірність священника дратувала можновладців. На початку 1953 р. його заарештували й відправили до Ужгорода, у слідчий ізолятор КДБ, де він перебував під арештом понад два тижні. Напередодні празника Успіння Пресвятої Богородиці, 27 серпня 1953 р., двома пострілами о. Петра було вбито.

39 років місце поховання отця Петра зберігалось у найсуворішій таємниці. Тільки після легалізації Греко-Католицької Церкви колишній начальник КПЗ Іршавського РВВС погодився дати свідчення і показав міліцейський гараж, де було закопане тіло. Після ексгумації і проведеної експертизи 23 серпня 1992 р. відбулося перепоховання тлінних останків отця Петра Ороса зі всіма почестями, які належать його сану. Наступного дня відбувся архиєрейський похорон. Мощі поклали у каплиці поблизу церкви у с. Білки.

Книгу про підпілля УГКЦ презентували у Зарваниці

Для учасників Собору Тернопільсько-Зборівської архиєпархії на тему «Жива парафія – місце зустрічі із живим Христом», який нещодавно проходив у Зарваниці, відбулося представлення унікальної книги про богослужіння УГКЦ в часи підпілля. Видання отримало назву «Літур-

гія підпільної Церкви», а упорядкував його о. митрат Андрій Іван Говера, докторант Папського східного інституту Риму (Італія). «Хотілося, щоб читач відчув, як Церква молилася у підпіллі, почув голос та побачив тих людей, які пережили переслідування, – зазначив автор, коментуючи своє видання. – Опубліковані спогади допоможуть пережити сьогодні Христа, як переживали наші попередники. Саме завдяки Святій Літургії вони змогли передати нам найцінніший дар – віру».

Свою працю о. Андрій Іван Говера підготував з нагоди 25-ліття виходу

УГКЦ з підпілля. На 202 сторінках можна знайти інтерв'ю, світлини, статті та спогади учасників підпілля. Додається також відеодиск, який містить унікальні фотографії живих свідків, можна почути їхній голос, відчути їхні переживання від споминів, а також почути спів богослужінь, аудіофайли яких вдалося віднайти.

Ідея видати збірку виникла в автора під час праці над докторською дисертацією. Зафіксовані інтерв'ю із живими свідками катакомб-

ної Церкви, віднайдені факти та документи, які можуть стати цікавими для ширшого кола читачів та істориків.

«Ця книга допоможе читачеві переосмислити своє ставлення до Святої Літургії, спонукає до плекання побожності, – зауважив рецензент видання о.-доктор Іван Січкарик. – Багато відомостей, які вміщає збірка, є не тільки унікальними з історичної точки зору, а й морально-духовної».

Прес-служба архиєпархії

Мандруючи Інтернетом

ПАПА ФРАНЦИСК ДОЗВОЛИВ ОРЕНДУВАТИ СИКСТИНСЬКУ КАПЕЛУ

Папа Римський Франциск дозволив компанії «Porsche» орендувати Сикстинську капелу для проведення корпоративного заходу, під час якого пройде благодійний концерт. Зібрані від нього кошти роздадуть бідним і бездомним. На концерті будуть присутні близько 40 осіб. Яка саме сума буде перерахована Ватикану за оренду капели, видання не уточнює.

«Ця ініціатива підтримує благодійні проекти Папи. Вона націлена на великі компанії, які, оплачуючи запропоновані ним послуги, сприятимуть благодійності», – заявив виконавчий директор музейного комплексу Ватикану Паоло Ніколіні. Концерти проводились у знаменитій капелі і раніше, проте на них могли бути присутні виключно церковні служителі. Цього разу капела вперше здається в оренду на комерційній основі.

ДРЕВНІЙ СИРІЙСЬКИЙ МОНАСТІР ОСКВЕРНЕНО БОЙОВИКАМИ «ІСЛАМСЬКОЇ ДЕРЖАВИ»

Бойовики із самопроголошеного т. зв. «Ісламського халіфату» усунули хрести і спалили стародавні рукописи в древньому монастирі Бехнам, що в десяти хвилинах їзди від іракського міста Каракосх, який вони захопили в липні цього року. Джихадисти із самозваного «Ісламського халіфату» ще 20 липня буквально викинули з обителі трьох сиро-католицьких ченців. Деякі християнські родини, що також проживали в монастирі, були вигнані з нього.

Вчені давно висловили свою занепокоєність з приводу долі старожитностей, які збереглися в монастирі, найдавніші з яких датуються IV ст. Монастир посвячений асирійському принцу-мученику Бехнаму і його сестрі Сарі. Він є однією з найбільш старовинних і шанованих святинь сирійського християнства

У ЄВРОПАРЛАМЕНТІ ПОМІСТИЛИ ХРЕСТ

Вперше в публічному просторі будівлі Європарламенту поміщено хрест. Його встановлено з ініціативи парламентарія Отмара Караса, – пише kathweb. Хрест, який привезли з Австрії, виготовлений студентами Вищої технічної школи Вельса. Він складається з металевих кубів, у середину яких вкладені камені з усіх країн ЄС, в т. ч. камінь із собору св. Стефана у Відні та камінь з Берлінської стіни. За словами Караса, хрест є символом євроінтеграції та віри більшості жителів країн ЄС. «Хрест символізує мир, примирення і терпимість щодо релігій та кордонів. Він не належить якійсь одній конфесії, а просто нагадує про заснування європейського світу», – заявив депутат.

Ідея створення хреста належить Гертруді Кефер-Ейхн, яка відвідала Брюссель разом зі студентами та директором Вищої технічної школи Вельса Антоном Шахла. Сам хрест освячено єпископом Теодорусом Хугенбумом з благословення єпископських конференцій країн ЄС.

ПАМ'ЯТНИК СВ. ІВАНУ ПАВЛУ II ВСТАНОВЛЯТЬ У ПАРИЖІ

Пам'ятник Папі Римському Івану Павлу II буде встановлено 25 жовтня на площі біля собору Паризької Богоматері. Велику бронзову скульптуру роботи Зураба Церетелі висотою 3,6 метра і вагою в 1,5 тонни відкриватимуть мер Парижа Анн Ідальго, архієпископ Парижа кардинал Андре Вен-Труа та архієпископ польського міста Лодзь Марек Едрашевські.

«Ми не змогли знайти кращого місця, щоби вшанувати пам'ять Івана Павла II, глави Католицької Церкви в 1978-2005 роках, ніж площа поруч із собором Нотр-Дам де Пари, що носить ім'я іншого Папи – Івана XXIII», – сказав мер. За словами священника собору Патріка Жакена, рішення про встановлення пам'ятника саме в цьому місці досить символічне, оскільки і Іван Павло II, і Іван XXIII були проголошені святими одночасно – 27 квітня 2014 року.

Купіос (<http://kyrios.org.ua/news/>)

Папа: Справжній намір диявола – знищити людину

Те, що диявол нам пропонує, він намагається подати як щось добре, але його справжній намір – це знищити людину. А Божі ангели воюють проти сатани і нас оберігають. Так можна підсумувати проповідь Папи Франциска, яку він виголосив під час Меси на свято святих Архангелів Михаїла, Гавриїла та Рафаїла 29 вересня. Святіший Отець зауважив, що літургійні читання цього дня подають для роздумів дуже важливі теми: видіння Божої слави із книги пророка Даниїла, боротьба архангела Михаїла та його ангелів проти диявола і

поразка сатани, а також видіння відкритих небес, про що розповідає Ісус Христос Натаналові.

Говорячи про боротьбу між Богом та дияволом, Папа наголосив на тому, що, в першу чергу, сатана намагався знищити Богочоловіка, який народився від Пресвятої Богородиці, адже Він є досконалою людиною. Одночасно бажанням диявола є знищити усе людство загалом і кожного з нас зокрема.

Святіший Отець зазначив, що чимало дегуманізаційних проєктів людини, окрім особистих гріхів, – це діло виключно диявола, адже він ненавидить людей і бажає їхньої погібелі. А Божі ангели оберігають людину від сил злого духа. Вони оберігали Ісуса Христа, який воплотився у людському тілі, вони оберігають і кожного з нас.

Повернувшись до теми боротьби між дияволом та Богом, Папа Франциск нагадав, що ця бо-

ротьба є щоденною реальністю життя християнина, адже вона точиться у нашому серці, у нашій сім'ї, у нашому народі, у наших церквах... Якщо не боротися, то зазнаємо поразки. Але обов'язок боротися і виграти Господь, в першу чергу, дав Своїм ангелам

На закінчення Папа заохотив молитись до Божих ангелів, зокрема, до Архангела Михаїла, щоби він продовжував боротися й оберігати найбільшу таємницю людства: що Слово стало Тілом, померло і воскресло.

За матеріалами
Радіо Ватикану

Папа отримав у подарунок книжку, що складається з листів дітей українських емігрантів

Під час зустрічі зі Святішим Отцем Франциском 9 жовтня Блаженніший Святослав Шевчук подарував йому книжку «Діти емігрантів про себе». До видання увійшли листи дітей до своїх батьків, які виїхали

за кордон у пошуках роботи. На її сторінках – біль дітей, історії про їх життєві та дитячі роздуми.

Перебуваючи у Ватикані для участі в Папському синоді на тему сім'ї, Блаженніший Святослав у такий спосіб вирішив нагадати також про проблему виховання й душпастирства дітей іммігрантів: відомо, що українці, 80 відсотків з яких складають жінки, є п'ятою за кількістю етнічною спільнотою серед іммігрантів Італії.

Видання вийшло у світ італійською мовою у видавництві фундації «Мігрантес» з ініціативи пасторального координатора для українців греко-католиків Італії о. Марка Семегена. «Ця книга спонукає Церкву до душпастирської праці з дітьми іммігрантів та є справжнім викликом для Церкви», – переконаний монсеньйор Жан-Карло Перего, директор фундації «Мігрантес» Єпископської конференції Італії.

За матеріалами: Департамент інформації УГКЦ

Чому понтифікам не присуджують Нобелівської премії?

Перед тим, як 10 жовтня оголосили переможцями цьогорічної Нобелівської премії миру Малалу Юсуфзай та Кайлаша Сат'ярті, багато хто з журналістів очікував, що нагороду отримає Папа Франциск. Проте цього не сталося, оскільки ще у в 2001 році член комітету журі, лютеранський єпископ Гуннар Стаальсет публічно заявив, що блокуватиме будь-яку нагороду, якої би міг коли-небудь удостоїтися Папа Римський, ка Церква виступатиме проти контрацепції, яка, на його думку, «більше відстоює життя, аніж смерть». Це вже не вперше Папа Римський не отримує Нобелівської премії. Свого часу Іван Павло II теж був номінований, проте так і не отримав нагороди, незважаючи навіть на те, що зіграв ключову роль у звільненні Східної Європи від комунізму й був відкритий на представників інших релігій.

Ще в липні в інтерв'ю для аргентинського жур-

налу Папа Франциск сказав, що особисто не надто зацікавлений у Нобелівській премії, яка, до речі, крім відомої честі, має ще й грошовий вимір у розмірі 1 млн. доларів.

«Ця подія навіть не значена у порядку денному моїх справ, – зазначив Святіший Отець. – Я ніколи не отримував почесних звань. Я справді не думаю про ці речі, і ще менше – про те, що би я міг зробити з тією сумою грошей. Ми повинні чинити добро й поширювати мир у світі незалежно від будь-яких нагород».

Варто згадати, що коли в 1979 році Нобелівську премію миру отримувала Мати Тереза, то у своїй промові вона наголосила, що жодним чином не підтримує аборти: «Сьогодні найбільший ворог

миру, найбільший його руйнівник – це аборт. І якщо ми всі стоїмо зараз тут, то лише тому, що батьки нас бажали. Нас тут не було би, якби наші батьки зробили це з нами. Ми любимо наших дітей, але як стосовно тих інших мільйонів дітей? Багато людей надзвичайно стурбовані долями дітей в Індії, Африці, які вмирають від недоїдання, голоду і так далі. Але мільйони гинуть умисно з волі їхніх матерів. Ось це і є найбільший ворог миру сьогодні. Бо якщо мати може вбити своє власне дитя – що ж завадить мені вбити вас і вам убити мене? І я закликаю в Індії, закликаю усюди: повернемо дітям життя, і нехай цей рік стане Роком дитини».

За матеріалами:
Catholic Culture/Cruce
CREDO

Журналістка ВВС пішла у монастир

Політична журналістка Мартіна Парді після 25 років роботи на ВВС вирішила піти до монастиря. «Привіт, я покидаю ВВС. З Богом», – написала Мартіна у Твітері, відмовившись при цьому від подальших коментарів, але визнала, що дещо перелякана реакцією людей на таке її рішення. Вона подякувала і тим, хто поділяє її віру, і тим, які вірять по-іншому, і тим, які ще пробують Бога знайти, і тим, які пробують Його

ігнорувати. Парді була однією з найповажаніших медіа-осіб у Північній Ірландії. Прекрасні відгуки про Мартіну висловили її колишні керівники.

«Нам дуже сумно, що ми втрачаємо Мартіну і що вона залишає наш політичний відділ. Ми сумуватимемо за нею, бо її роботу неможливо переоцінити. Бажаю їй всього найкращого на новій дорозі, яку вона пробують Бога знайти, і тим, які пробують Його

Ірландії Петер Джонсон.

«Мартіна Парді є однією з наших найталановитіших і найпрацьовитіших репортерів. Особливо це відчувалось під час виборів та інших

важливих політичних подій. Нам бракуватиме її мудрості. Бажаю їй реалізації у новій якості», – додала глава інформаційного відділу Кетлін Карагер.

У Швейцарії відбулася зустріч пустельників

В швейцарському селі Флюелен-Ранфт з 6 по 9 жовтня тривала зустріч, в якій взяли участь 37 пустельників: 35 учасників з шести європейських країн, а також одна учасниця зі США і ще одна з Іраку.

Під час зустрічі обговорювалося життя двох святих пустельників: Клауса з Флюе і ліванця Шарбеля Маклуфа.

Історик Роланд Греблі, що займається до-

Ще ніколи так багато мусульман не наvertsалося у християнство, – американський місіонер

Усе більше мусульман переходять у християнство, заявив американський священик і місіонер Том Дойл з техаського міста Фріско, здійснивши понад 100 поїздок ісламськими регіонами.

«За 14 століть з ісламу в християнство не наvertsалося стільки людей, скільки після подій 11 вересня 2001 року», – сказав Том Дойл під час свого візиту до Німеччини (нага-

даємо, що 13 років тому ісламськими терористами в США були здійснені теракти, в результаті яких загинуло понад 3000 чоловік).

Том Дойл – автор книги «Сни і видіння» – назвав дивовижним те, що багато колишніх мусульман розповідають, що бачили Ісуса Христа у сні.

Новонавернені християни часто організують підпільні церковні громади, подібно

слідженням біографії брата Клауса, згадав про розуміння світу і містицизму святого відлюдника зі Швейцарії. Його прагнення до «Єдиної суті» стало, за словами Греблі, визначальним для його пустельницького життя.

Набі Ямінне з асоціації «Solidarité Liban-Suisse» представила святого Шарбеля. На її думку, брат Клаус і Шарбель були відлюдниками, які виступали за мир; до того ж, вражають їх паралелі з історичної та духовної сторони: Брат Клаус (1417-1487), відлюдник з кантону Обвальден, був посередником у військовому конфлікті між громадянами Швейцарської Конфедерації; Шарбель Маклуф (1828-1898), маронітський священик з Лівану, знаний і як самітник, і як духівник у місті Бейрут. Обидва пустельники прагнули підтримати людей в їх примиренні з самими собою, з іншими людьми та з Богом. Протягом життя обох пустельників до них приходили за порадою і розрадою люди, що належали до різних соціальних верств.

до перших християн. «Деякі таємно сповідують християнство тільки близько двох років, але вже знають напам'ять цілі глави з Біблії і переконують оточуючих жити по-християнськи», – зазначив місіонер.

Священик також закликає християн із Західної Європи до зближення з мусульманами, адже «часто у ставленні до них європейці керуються тільки негативними враженнями, отриманими зі ЗМІ»

У Криму греко-католики віддали шану Пресвятій Богородиці

Греко-католицька спільнота парафії Покрови Пресвятої Богородиці м. Євпаторії, якою опікується о. Богдан Костецький, зібралася у день свого храмового свята на урочисту Святу Літургію. Розділити святкову радість та духовно підтримати греко-католицьку громаду прибув о. Кшиштоф Бузіковський, ОМІ, настоятель монастиря монахів-облатів у Криму.

У каплиці зібралася чимало вірних, аби поклонитися Господеві та віддати шану Пресвятій Богородиці. Вірні чисельно приступили до святої Сповіді, прийняли до своїх сердець Євхаристійного Ісуса, – повідомляє Християн-

ський портал КІРІОС з посиланням на Департамент інформації УГКЦ.

У євангельській проповіді о. Христофор наголосив на ролі Пречистої Діви Марії в житті всіх християн, а особливо кримчан. «Нам потрібно не переставати

молитовно звертатися до Небесної Заступниці у сьогоднішній, такий неспокійний час, щоби разом з нами Матінка Божа впросила у Всевишнього мир, любов, порозуміння і добре християнське майбутнє для нашого краю і всього світу», – наголосив проповідник.

З пастирським словом звернувся також настоятель храму о. Богдан Костецький, який сердечно привітав вірних зі святом Покрови, подякував їм за любов і вірність своєму храмові. На завершення свята відбулася спільна трапеза, яку організували прихожани покровського храму.

Мандруючи Інтернетом

ІСПАНІЯ: АРХЕОЛОГАМИ РОЗКОПАНО ПЛАСТИНУ IV СТОЛІТТЯ ІЗ ЗОБРАЖЕННЯМ ІСУСА ХРИСТА

Іспанські археологи знайшли пластину IV століття із зображенням Ісуса Христа. На відміну від канонічних зображень, на знайденій пластині Ісус Христос зображений без бороди. Вважається, що тарілка, знайдена в районі південного іспанського міста Лінарес, використовувалася при здійсненні євхаристії.

Учені, що працюють у проєкті FORVM MMX, виявили тарілку в молитовному домі серед руїн міста, який, імовірно, є древнім Кастуло. На зображенні біля Ісуса стоять два апостоли: ймовірно, що це св. Петро і Павло. Зображення вміщено в небесній кулі між двома пальмами, що в християнській іконографії означає безсмертя, життя після смерті і рай.

Знахідка археологів може стати приводом для перегляду всієї хронології раннього християнства в Іспанії.

ЧЕРНИЦІ З МАЛЬТИ ЗБИРАЮТЬСЯ НА ЄВРОБАЧЕННЯ

Шість монахинь-урсулинок виступлять на мальтійському півфіналі конкурсу Євробачення. Вони виконуватимуть пісню, написану Філіпом Велла, в якій йдеться про їхню працю з сиротами в дитячих яслах міста Сліми. Пісня називається «Люби і відпусти»: вона входить до числа 48 відібраних для півфіналу пісень.

Всього на півфінал було представлено 134 композиції. «Спочатку ми вважали, що нерозумно монахиням брати участь у Євробаченні, що нам там – не місце. Але потім ми подумали – а чому «ні»? Ми робимо це заради Церкви і заради дітей, яким ми допомагаємо», – повідомила сестра Міхаела.

Черниці працювали над цією піснею з серпня, проводячи репетиції після меси і в процесі догляду за дітьми. Вони отримали дозвіл на участь в конкурсі від архієпископа Поля Крмона.

(Відео з піснею «Люби і відпусти» доступне за посиланням:

<http://www.youtube.com/watch?v=rB9rmGPrqII>)

У КОЛУМБІЇ ПРИ ПОГРАБУВАННІ ВБИТО СВЯЩЕНИКА

Отця Андреса Дуке Ечевері, парафіяльного священика архієпархії Медельїн, було вбито ножом при очевидній спробі пограбування. За основною версією поліції, отець Андрес Дуке Ечевері став жертвою пограбування і був зарізаний на виході з метро. Його тіло доставили в морг, але його ідентифікацію відкладено, оскільки у нього було забрано все, в т. ч. всі особисті ідентифікаційні документи та інші речі.

За статистикою fides, Латинська Америка вже 4-й рік поспіль очолює список континентів з найвищим числом убитих католицьких священиків і мирян. Так, наприклад, у 2013 р. в Колумбії було вбито 5 священнослужителів.

КОЖНА ТРЕТЯ ЖІНКА В ГРУЗІЇ ШТУЧНО ПЕРЕРИВАЄ ВАГІТНІСТЬ

Парламент Грузії посилив покарання за проведення незаконних абортів: порушникам загрожують суспільно-корисні роботи від 120 до 300 годин або позбавлення волі терміном до двох років. Відповідні поправки до Кримінального кодексу Грузії набудуть чинності 21 жовтня. Згідно з чинним законодавством, за незаконний аборт – як покарання – передбачено лише суспільно-корисні роботи від 100 до 240 годин. Що стосується повторного вчинення злочину, а також проведення абортів, який спричинив втрату дітонородження, то, згідно з поправками, порушник потрапить до тюрми терміном до п'яти років (зараз максимальний термін покарання становить три роки).

Поправки були прийняті парламентом Грузії з огляду на зростання кількості абортів в країні. За даними голови комітету охорони здоров'я та соціального захисту Грузії Дмитра Хундадзе, кожна третя жінка в Грузії штучно перериває вагітність.

Купіос (<http://kyrios.org.ua/news/>)

Християни – найбільш переслідувані у світі

Щонайменше 250 млн. християн різних конфесій зазнають переслідувань за віру у різних частинах світу (станом на 2009 р.)

Якщо усіх християн (католиків, православних, англіканців, протестантів та інших) нині є близько 2,2 млрд. (1,1 млрд. католиків), то це означає, що кожний дев'ятий є жертвою більших чи менших переслідувань, репресій чи утисків у визнанні своєї віри. Сумна спадщина...

Слід відразу зазначити, що це не є ані новим явищем, ані типовим лише для наших часів. Відомо, що релігійні переслідування існували вже в стародавньому минулому. Їх жертвами були, наприклад, народи, що були підкорені сусідами, які зазвичай змушували до прийняття віри в своїх богів. Згодом ті ж переслідування, і то в великому масштабі, обійняли сповідників Христа в Римській імперії. Однак християни не хотіли поклонятися імператору, вважаючи, що поклонятися належить виключно Триєдиному Богові, тому понад три сторіччя з перервами тривали кровопролитні переслідування, які дали Церкві тисячі мучеників. Так само й після Міланського едикту з 313 р., який покінчив з репресіями в імперії, тривали вони надалі в інших регіонах, куди також доходили християни, наприклад, на території Персії, Індії і у багатьох інших місцях. Уже на зламі VII і VIII ст. агресивний іслам майже повністю вигнав християнство з Північної Африки і з більшої частини Близького Сходу.

Також часи Середньовіччя, Відродження, Великих географічних відкриттів зробили свій «внесок» до цієї сумної статистики, перш за все там, де переважав іслам, а також буддизм та індуїзм.

ПЕРЕСЛІДУВАННЯ ЗА ЧАСІВ «ЦИВІЛІЗАЦІЇ»

Однак найбільше посилення переслідувань принесли, як не парадоксально це звучить, два останні, ніби найбільш «цивілізовані» сторіччя, а особливо ХХ-те.

Хоча вже раніше – можна сказати, що від часів Французької революції (тобто з кінця XVIII ст.) християнство, а особливо като-

лицизм, був на прицілі різних революцій, переворотів, воєн і політичних устроїв, які ставили і ставлять собі за мету серйозне обмеження його впливів, а навіть його знищення.

Комунізм, гітлеризм, анархізм і багато інших схожих тоталітарних філософських та суспільних доктрин вписалися в найновішій історії як глибоко антихристиянські. Тому слушно говорив Іван Павло II, коли у своєму апостольському листі «Tertio millennio adveniente» (з 10 XI 1994), що оголошував відзначення Великого Ювілею 2000 року, написав: «У нашому столітті [XX – ред.] повернулися мученики. А це дуже часто невідомі мученики, немовби «невідомі солдати» великої Божої справи (п. 37)».

Особливо кривавий врожай

о. Роман Лопатинський, Каплаганда 1955 р.

принесли у цьому відношенні німецький національний соціалізм і радянський комунізм, співвідповідальні (хоча і в різному ступені) за спалах II Світової війни.

КОМУНІЗМ. ТРАГЕДІЯ ТРИВАЄ

Після падіння т.зв. реального соціалізму в Європі і супроводжуваних репресій проти релігії переслідування анітрохи не припинилися, з тією лише різницею, що трохи змінилася їх географія. Тепер християнство на різні способи нищиться через існуючі ще досі комуністичні або щонайменше ліві режими – в Північній Кореї, Китаї, В'єтнамі, Лаосі в Азії, а також на Кубі.

Перша зі згаданих тут країн на практиці є єдиною повністю атеїстичною державою у світі,

Написи на банерах, які тримають сестри «Зупинити насильство і фашизм щодо християн»

хоча – на відміну від комуністичної Албанії, яка формально пишлася цією назвою у 1967-90 роках, – влада в Пхеньяні того офіційно не оголошує. Більше того, за останні роки дала навіть згоду на будівництво церкви (що підпорядковується Московському Патріархату) та протестантського храму. Однак на практиці релігійне життя в цьому «музеї сталінізму», як неодноразово визначається північно-кореєцький режим, не існує, а з нечисленних даних, які доходять з цієї ізольованої держави, виявляється, що будь-які прояви такого життя там жорстоко караються, а нечисленних людей, які зважуються хоч трохи виражати свою віру, безжалюдно катують і мордують – це справжні мученики ХХ і ХХІ століття.

Трохи краща, хоч також далеко від ідеалу, є ситуація християн і взагалі віруючих людей в інших вищеперерахованих країнах. Керуючі там комуністи прагнуть підпорядкувати собі місцевих віруючих. У Китаї це прийняло найбільш крайні форми у вигляді існування т.зв. патріотичних об'єднань католиків (від 1957) і протестантів (а також мусульман, буддистів і даосистів). Вони повністю контрольовані владою, що у випадку Католицької Церкви, між іншим, означає розірвання зв'язку з Римом і відкинення влади Папи Римського. Але частина тамтешніх вірних не піддалася натискам комуністів і – за рахунок важких переслідувань і жертв – надалі визнає за свого наставника Святішого Отця і старається зберегти зв'язок з Апостольською Столицею.

Поки що, на щастя, владі не вдалося так сильно підпорядкувати собі Церкву в Ханой. Однак вона також дуже обмежена у своїх діях. Уряд зверху установлює ліміти прийняття до духовних семінарій, часто не погоджується на призначення Папою нових єпископів, відмовляє в поверненні церковного майна, що впродовж років було

елементи християнства і яка визнає Ісуса (Isa) за одного з пророків, а Марію (Miriam) – за одну з гідних поваги жінок. А все ж таки саме в мусульманських країнах християни почуваються сьогодні найгірше з усіх інших держав. Хоч і між ними є великі відмінності устроїв (наприклад, між явно теократичними чи фундаменталістськими Саудівською Аравією, Єменом та Іраном і формально світськими Туреччиною, Тунісом чи Алжиром), однак у всіх понад 40 країнах, керованих мусульманами, існує заборона пропагування християнами своєї віри і проведення місійної діяльності, носіння хрестиків та інших зовнішніх ознак культу; також влада чинить великі труднощі у будівництві святинь чи виданні християнської літератури тощо.

Яскравим прикладом браку релігійної свободи є саудівська монархія, яка, вважаючи себе хранителькою святих місць ісламу, оскільки на її території знаходяться головні святилища цієї релігії – Мекка і Медіна, а також камінь Кааба – не дозволяє існувати на своїй території жодній іншій релігії, навіть якщо визнають її лише іноземці. А за перехід з ісламу в іншу віру, наприклад, християнство, загрожує смерть. Подібно, хоч, може, поки що не такі жорсткі положення зобов'язують у більшості інших ісламських країн, а якщо навіть хтось із них дозволить побудувати католицької святині (наприклад, у березні минулого року в Катарі), то – щоб не

Напад на християн у Лахорі (Пакистан)

ІСЛАМ ТА ІНДУЇЗМ – ГОЛОВНІ ВОРОГИ РЕЛІГІЙНОЇ СВОБОДИ

Не применшуючи провини комунізму в обмеженні релігійної свободи, усе ж потрібно усвідомити, що тепер найважче живеться християнам в країнах, де при владі – мусульмани та індуїсти. Особливо войовничий і нетерпимий у цьому відношенні є іслам, що може здаватися несподіваним, оскільки це релігія, що у своєму навчанні має певні

дражнити ісламських фундаменталістів – забороняється встановлювати на вежі хрест, тобто символ християнства.

Все це відбувається в ситуації, коли мусульмани в Європі та Америці можуть безперешкодно визнавати і пропагувати свою віру, будувати мечеті, видавати релігійну літературу, а за перехід з християнства в іслам не загрожує жодна кара (максимум – сімейний або товариський бойкот). Та сама Саудівська

(Далі, на стор. 9)

«Розстріляти з причини класової неблагонадійності!..» — (Кадр з документально-публіцистичного фільму виробництва «1+1 Продакшн», що має назву «Рівень секретності 18» (автори Іларіон Павлюк, Олег Рогожа, Володимир Рибась)

(Закінчення, початок на 8 стор.)

Аравія, яка не толерує в себе інших релігій, щедро підтримує розвиток ісламу за кордоном, даючи гроші на будівництво мечетей і мусульманських осередків, використовуючи для цього ліберальне й демократичне законодавство західних країн.

Але нерівне ставлення до прихильників інших релігій в себе та поширення ісламу за кордоном – це тільки одна, м'яка форма мусульманської нетерпимості стосовно християн. Гіршими є явні або приховані переслідування в різних державах. Учні Христа стають в країнах півмісяця жертвами репресій: наприклад, зазнають дискримінацій на роботі і в доступі до науки, захопленні їхньої землі і, врешті, погромів, що чинять мусульмани. Начоно ці явища спостерігаємо насамперед у Єгипті, де насилля торкається коптів, в Афганістані та Пакистані, а також уже впродовж кількох

років – в Іраку, Туреччині та Індонезії. Власне, слід було би перерахувати всі держави, де при владі знаходяться мусульманами, бо навіть там, де вони не становлять більшості, як наприклад, на Філіппінах (на півдні) чи в Нігерії (на півночі), раз за разом доходять до воєн і сутичок, які спричинюють прихильники ісламу.

Але не тільки іслам, особливо фундаменталістський, становить загрозу для свободи релігії. За багато років дуже тривожні звістки надходять також з Індії, де більшість мешканців визнають індуїзм. Ця релігія, яка впродовж десятиріч асоціювалася людьми Заходу з толерантністю, або зі спокоєм і незастосуванням насилля, сьогодні все частіше пов'язана з кровопролитними нападами на християн, яких індуїстські екстремісти звинувачують у наверненні індуїзму. Про ворожість деяких фундаменталістів

На фото: жертви геноциду, який влаштувало ісламістське угруповання Boko Haram проти християн у Нігерії

до християнства відомо було давно (щонайменше з початку дев'яностих років), але особливо гострий, кровопролитний характер вона прийняла в останні декілька років. Такі штати як Орісса, Карнатака чи Ассам європейці тепер асоціюють перш за все з жорстокими переслідуваннями християн, які за вірність Христові нерідко платять життям.

Декілька років тому набула гучного розголосу справа австралійського місіонера-баптиста Грехема Стіверта Стаїнеса, який багато років працював в Індії (у штаті Орісса), служачи прокаженим. Зухвалі злочинці – індуїстські екстремісти – спалили його разом з двома малими синами живцем в автомобілі. Його дружина Гладіс пробачила вбивцям, виражаючи, однак,

прагнення і надію, щоби ті пожаліли за свій вчинок і змінилися. Список країн, в яких релігійна свобода залишає бажати кращого, дуже довгий. Нещодавно туди потрапила буддійська у своїй більшості Шрі-Ланка, парламент якої зробив спробу введення так званого закону проти навернення. Формально йдеться про заборону схиляння громадян до зміни релігії за допомогою різних негідних засобів (наприклад, грошей чи насилля). Хоча законопроект у цій справі ще не затверджений, але існує велика ймовірність, що буде прийнятий, а тоді він може виявитися знаряддям в руках буддійських фундаменталістів у боротьбі з християнством, тому що по суті положення законопроекту звернений саме проти християнства.

Католицький Медіа-Центр CREDO

На борту літака під час повернення з Кореї до Ватикану Папа Франциск відповів на питання журналістів, більшість яких стосувалися актуальних міжнародних подій та особистих переживань Святишого Отця.

– Під час візиту до Кореї Ви звернулися до родин загиблих у катастрофі парому «Севол» зі словами утіхи. Два питання: Що ви відчували, коли зустрілися з ними? І чи Ви не стурбовані тим, що Ваші дії можуть неправильно витлумачити?

– Коли ви опиняєтеся перед людиною, яка страждає, ви повинні зробити те, що підказує вам ваше серце. Пізніше вони можуть сказати: він зробив це, бо мав політичні мотиви, чи щось інше. Вони можуть сказати все що завгодно. Але коли ви думаєте про цих чоловіків, жінок, батьків, матерів, які втратили своїх дітей, братів і сестер... які втратили своїх братів і сестер і про цей величезний біль від такої катастрофи... моє серце. Я – священник, я відчуваю, що повинен наблизитися до них, – я так відчуваю. Це перше. Я знаю, що розрада, яку я можу дати, мої слова нічого не виправляють. Я не можу дати нового життя тим, які померли. Але людська близькість у такі моменти може принести силу і солідарність.

Пригадую часи, коли я був архієпископом Буенос-Айреса, я став свідком двох подібних катастроф. Однією була пожежа у танцювальному залі під час концерту, на якому загинуло 194 людини. Це сталося у 1993 році. А пізніше була інша катастрофа з потягом, де загинуло, якщо не помиляюся, 120 осіб. У ті часи я відчував те саме: хотів наблизитися до них. Людський біль – сильний, і якщо ми наближаємося у ті сумні моменти до людини, то робимо дуже багато.

Хочу сказати навіть більше. Я взяв цю стрічку, – у родичів загиблих у катастрофі парому «Севол», яка зараз на мені, – на знак солідарності з ними, а через півдня до мене підійшли і сказали, що «краще її зняти: Ви повинні дотримуватися нейтралітету». Але послухайте – ніхто не може бути нейтральним до людського болю! Отак я відповів. Це те, що я відчував.

ІНТЕРВ'Ю ПАПИ ФРАНЦИСКА ПІД ЧАС ПОВЕРНЕННЯ З КОРЕЇ

– Ви знаєте про те, що нещодавно американські війська почали бомбардувати терористів в Іраку, щоб запобігти вбивствам людей, захистити меншини, у тому ж числі й католиків, які знаходяться під Вашим проводом. Моє питання наступне: чи Ви схвалюєте американське бомбардування?

– Дякую за таке чітке питання. У таких випадках, коли йдеться про несправедливу агресію, я можу сказати лише одне: законно – зупинити несправедливу агресію. Я підкреслюю дієслово: зупинити. Я не кажу бомбити, розпалювати війну, я кажу зупинити за допомогою якихось засобів. Якими засобами вони можуть зупинити це? Це треба оцінити. Зупинити несправедливого агресора – законно.

Але ми також повинні пам'ятати, скільки разів під цим виправданням «зупинити несправедливого агресора» сили (які втрутилися) взяли під свій контроль людей і воювали задля завоювання...

Одна нація самотужки не може зупинити несправедливого агресора. Після Другої світової війни з'явилася ідея Організації Об'єднаних Націй. Саме там це повинні обговорити. Чи це несправедливий агресор? Здавалося б, так є. Як ми можемо зупинити його?

Тільки так, більше ніяк.

По-друге, ви згадали меншини. Дякую, що використали саме це слово, тому що мені говорять про християн, бідних християн. Це правда – вони страждають. Мученики, там багато мучеників. Але там є чоловіки і жінки, релігійні меншини – не усі вони християни, але усі вони рівні перед Богом.

Зупинити несправедливого

агресора – це право, яке має людство. Але воно також має право на те, щоб зупинити агресора, не роблячи зла.

– Повернемось до Іраку. Чи Ви будете готові, як кардинал Філоні і глава домініканців, підтримати військове втручання в Ірак, щоб зупинити джихадистів? І це одне питання: Чи Ви думаєте над тим, щоб поїхати на один день до Іраку, можливо, до Курдистану, щоби підтримати християнських біженців, які чекають на Вас, помолитися з ними на землі, де вони живуть вже протягом 2000 років?

– Не так давно я зустрічався з президентом Курдистану Барзані. Він мав дуже чітке уявлення про ситуацію і про те, як знайти вирішення. Але це було ще до несправедливої агресії.

Я вже відповів на перше питання. Я можу погодитися лише з тим фактом, що коли є несправедлива агресія, то вона повинна бути зупинена.

Так, я готовий (поїхати туди). Але я вважаю, що можу сказати це, що коли ми з моїми співробітниками почули про вбивства релігійних меншин, то проблемою було те, що вони не могли приймати так багато людей. Це проблема, яку можна зрозуміти. Що можна зробити? Ми

думали про багато речей. Перше, о. Ломбарді від мого імені опублікував комюніке. Згодом, комюніке надіслали до усіх нунціатур так, щоб це було донесено до урядів. Потім ми написали листа генеральному секретарю ООН. Багато речей... І врешті ми вирішили відправити нашого особистого посланця – кардинала Філоні, як я вже сказав. Якщо буде необхідно, то після повернення з Кореї ми можемо поїхати туди. Це може бути однією з можливостей. Це моя відповідь. Я готовий (поїхати туди). На даний момент це не найкраще, що ми можемо зробити, але я готовий до цього.

– Моє питання стосується Китаю. Китай дозволив Вам пролетіти у своєму повітряному просторі. Телеграму, яку Ви надіслали (на шляху до Кореї), отримали без негативних коментарів. Як Ви вважаєте, це були кроки до можливого діалогу? І чи Ви маєте бажання поїхати до Китаю?

[Отець Ломбарді втручається: Я можу проінформувати вас, що зараз ми якраз пролітаємо над Китаєм, тому питання дуже доречне].

– Перед тим як увійти у повітряний простір Китаю (на шляху до Кореї), я був у кабіні з пілотами, і один з них показав мені бортовий журнал і сказав, що ми лише за

десять хвилин до входження в повітряний простір Китаю, і ми повинні запитати дозволу. Пілоти завжди просять про це. Це – нормальна річ, пілот просить про це кожну країну. І я чув, як вони просили про дозвіл і як вони відповіли. Я був свідком цього. Пілот потім сказав, що вони надіслали телеграму, але я не знаю, як вони це зробили.

Потім я залишив їх, повернувся на своє місце і багато молився за гарних і благородних китайських людей, мудрих людей. Я думаю про великих мудреців Китаю, я думаю про історію науки і мудрості. Ми, єзуїти, маємо історію о. Річчі. Усі ці речі прийшли мені на думку.

Чи я хочу поїхати до Китаю? Звичайно! Завтра! Ми поважаємо китайців. Церква просить лише про свободу для свого завдання, своєї праці. Більше ніяких умов.

Зрештою, ми не повинні забувати той фундаментальний лист з приводу китайських проблем, який був надісланий Папою Венедиктом XVI. Лист актуальний (доречний) і сьогодні. Актуальний. Корисно перечитати його. Святий Престол завжди відкритий на контакти. Завжди. Тому що є щира повага до китайського народу.

Переклад з англійської Христини НАДВОРНОЇ Католицький медіа-центр

Ватикан у боротьбі з демонами

Екзорцизм... Це слово для сучасної людини звучить дивно, навіть дико, якщо не йдеться про комерційну кінопродукцію чи гостросюжетне читиво. А тепер уявіть собі, що ви включаєте телевизор чи радіоприймач і чуєте таке: «Святий Престіл офіційно визнає «Міжнародне об'єднання екзорцистів». Без тієї іронії ведучі розповідають, що рішення про благословення діяльності священників, які спеціалізуються на «вигнанні бісів», оголошено не ким іншим, як Конгрегацією у справах духовенства Римо-Католицької Церкви, тобто вищою ватиканською інстанцією, яка займається проблемами духовенства.

Конгрегація схвалила статут об'єднання, до якого належать близько 250 екзорцистів із 30 країн. Але Ватикан завжди проявляє обережність, залишаючи собі можливість для маневру. Так поступив Святий Престіл і цього разу, визнавши за спільною екзорцистів статус «приватного об'єднання віруючих». Це означає, що об'єднання має певні права й обов'язки, але не має офіційного статусу і не може виступати від імені Католицької Церкви.

Об'єднання було засноване в 1994 році з ініціативи найактивнішого екзорциста в Римській дієцезії РКЦ священника Габріеле Аморта (слід зазначити, що Римська дієцезія управляється самим понтифіком). Аморт став першим головою цієї організації й очолював її до 2000 року.

У розумінні сучасних фахівців з боротьби з нечистою силою екзорцист – це священник, який з благословення єпископа уповноважений виганяти бісів. А таких бісів, виявляється, немало. За даними італійської газети «Liberazione», в період з 1986 по 2007 рік о. Габріеле Аморт провів близько 70 тис. обрядів екзорцизму. Сам о. Аморт в бесіді зі співробітником британської газети «Sunday Telegraph» визнав, що, починаючи з 2000 року, в його активі випадків вигнання бісів дещо менше – 50 тис. Як правило, екзорцист

На фото із сайту <http://padrejurek.pl/> о. Габріеле Аморт розповідає ксьондзу Ярославу Целецькому про тонкощі «мистецтва» екзорциста.

працює негласно, навіть у власній єпархії він часто приховує рід своєї діяльності від широкої громадськості.

Отець Аморт написав декілька книг про свою спеціалізацію, і він, поза сумнівом, є наймісткішим джерелом відомостей про «мистецтво» вигнання бісів, хоча далеко не завжди дає чіткі відповіді на питання необізнаних. Проте, що відрізняє неврологічного пацієнта від біснுவатого, отець-екзорцист може розмірковувати годинами, але послідовного пояснення в нього якось не виходить. «Мисливець за бісами» завжди говорить, що є якісь особливі ознаки, які лише він, ґрунтуючися на своєму досвіді і чутті, в змозі відчутти.

Отже, розповідає о. Аморт, починаючи обряд, екзорцист насамперед окроплює свяченою водою приміщення. Потім туди заводять підозрюваного в біснуватості, який повинен стояти перед священником. Якщо людина справді одержима, то вона, а вірніше – біс, що заволодів нею, – починає здригатися, корчити гримаси, закривати очі. Все це – реакція на освячену воду. Тоді екзорцист, одягнувши епитрахиль, виголошує 67-й псалом: «Хай воскресне Бог і розсіються Його вороги...»

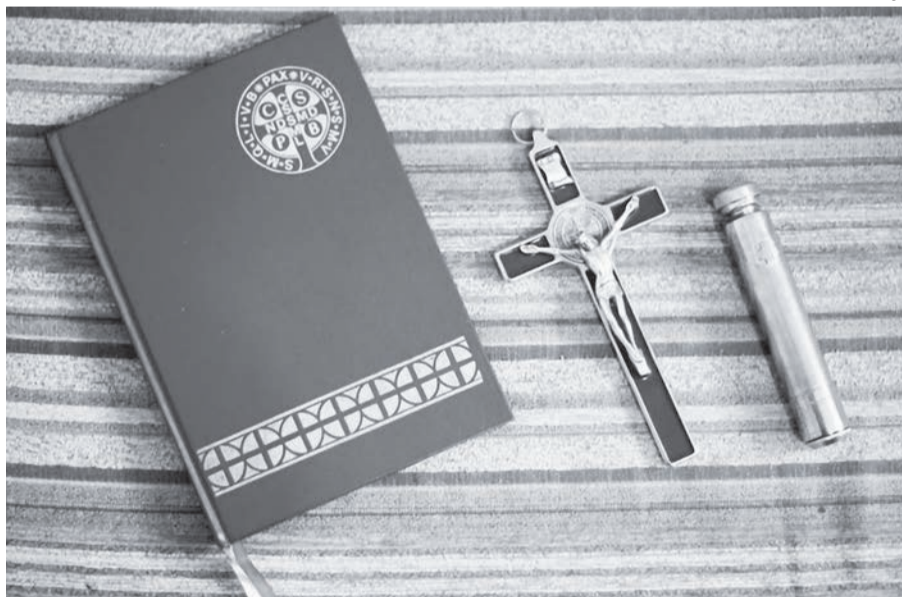
Після цього священник переходить до «допиту» диявола, відповіді якого дозволяють екзорцисту зрозуміти, який саме біс перед ним, з якої частини пекла і які його цілі.

– Диявол, – каже о. Аморт, – брехун, обманщик, і тому його відповіді ніколи не повинні сприйматися за чисту монету. Перша річ, про яку треба запитати, це його ім'я, оскільки для біса назвати своє ім'я (і він робить це через силу) – це вже 50-відсоткова поразка, а тому він робить усе можливе, аби сховатися.

Вірною ознакою бісівської одержимості, пояснює далі о. Аморт, є виверження пацієнтом через рот незвичайних предметів на зразок

ризованою сіллю».

Після читання псалму і «допиту» диявола починається власне екзорцизм, під час якого священник намагається переконати нечисту силу в тому, що для неї кращий варіант – це втекти. Здійснюючи обряд, екзорцист виголошує спеціальну молитву, яка починається словами: «Ми виганяємо тебе, нечисту силу, сатанинську владу, легіон, диявольське кодло і породження пекла; ім'ям і владою Господа (хресне знамен-

На «озброєнні» сучасного священника-екзорциста, як й у стародавні часи — молитовник, хрест і свячена вода...

ключів, цвяхів і тому подібне. Головний екзорцист Римської дієцезії поділився спогадом про те, як одного разу він побачив, як біснуватий вивергнув із себе два кілограми металевих предметів, в основному чомусь ключів. Для звільнення такого одержимого, за словами о. Аморта, досить рясно окропити його свяченою водою й посипати «екзо-

нашого Ісуса Христа щоб ти була викорінена з Божої Церкви і з душ, куплених дорогоцінною кров'ю Божественного Агнца (хресне знамення). Віднині більше не смій, віроломна зміє, обманувати людський рід, ні стрясати, ні перевиювати, як пшеницю, обранців Божих». Після цього шкідливий дух повинен залишити тіло нещасного.

Ось таке приблизно дійство віднині легалізував Святий Престіл своїм благословенням.

Згідно з повідомленням італійського католицького телеканалу TV 2000, 15 червня ц. р., на свято Трійці, Папа Римський Франциск нібито особисто займався екзорцизмом, намагаючись вигнати біса з чоловіка, прикованого до інвалідної коляски. Проте Ватикан спростував це повідомлення. Прес-секретар Святого Престолу о. Федеріко Ломбарді заявив: «Папа Франциск зовсім не збирався займатися екзорцизмом у цьому випадку. Він просто помолвився про страждущим, як він це завжди робить, коли до нього приводять хворих людей».

Часом чути критику, що понтифіки, включно з таким «прогресивним», як Папа Франциск, сприймають серйозно шарлатанів. Особливо великий подив панує в наукових колах. Аби не дратувати людей науки, прибічники екзорцизму не заперечують досягнення медицини в галузі нервових хвороб і не застосовують свою «чудодійну силу» для того, скажімо, аби ліку-

мінні від всіх інших, які вказують на «одержимість бісом», про що вже говорилося вище.

Тим часом Гатоліцька Церква оголосила прийом екзорцистів на спеціальне навчання, що свідчить, підкреслюють у Ватикані, наскільки небезпечний диявол сьогодні і наскільки він готовий спокушати вірних. В Італії, кажуть у зацікавлених колах, справді зростає попит на священників, здатних виганяти диявола, що оселився в безневинних душах, у зв'язку зі збільшенням кількості сатаністів та людей, що поклоняються язичеським божествам. Той же о. Габріеле Аморт звернувся до Папи Франциска з проханням повернути до програми навчання священників у семінаріях такі предмети, як «ангелогія» та «демонологія», оскільки молоді священники не мають поняття про цю сторону духовної діяльності. Ці дисципліни не були скасовані якимось особливим актом, але після Другої світової війни чомусь потихеньку зникли з програм семінарського навчання або були переведені до списку факультативів. Заняття мали чисто теоретично-богословський характер; практикумів не було, адже імітація нечистої сили людиною з навчальною або іншою метою вважалася гріхом.

На думку о. Аморта, екзорцисти повинні бути в кожній парафії.

Загалом же не можна сказати, що інтерес до демонології виник у Ватикані з нізвідки. У 1960-70-х роках вірні читали довгі статті й об'ємні проповіді Папи Павла VI про підступи сатани, про те, що картина пекла вповні реальна, хоча й утаємничена, що пекельний вогонь і розплавлена сірка – зовсім не алегорія, і як усе це узгоджується з Божим милосердям. Потім хвиля інтересу до демонології пішла на спад. Відомо, проте, що практику екзорцизму дуже цінував і підтримував Папа Венедикт XVI, який нині стежить за реформами свого наступника Франциска з усамітнення в ватиканському монастирі.

Джованні БЕНСІ

вати хвороби Альцгеймера і Паркінсона. На думку екзорцистів (яку висловлює, зокрема, о. Габріеле Аморт у своїх численних книгах та брошурах), є психічні хвороби, які лікарі лікують з перемінним успіхом. У цих хворобах є певні симптоми, які медики навчилися розпізнавати і класифікувати. Проте, запевняють екзорцисти, є й такі симптоми, від-

Шість лих порнографії

С л о в о
«порнографія»
походить від
грецьких слів
«порно», що означає
«блудниця, проститутка, або
повія» і «графія», що означає
«писати, або зображувати».
Якщо ці два слова з'єднати, то отри-
маємо: «зображення діяльності повій».
Словник Вебстера визначає це також
як «зображення розбещеності, або
розпусти».

1. Приниження людської душі

Перегляд порнографії або участь в її виробництві та розповсюдженні завжди вважалося гріховним і небезпечним для душі й нашого спасіння. Катехизм Католицької Церкви (пункт 2354) говорить: «Порнографія полягає в тому, щоби знищити реальні або змодельовані акти з інтимної близькості партнерів для того, щоб навмисне показувати їх третім особам. Це ображає цнотливість, бо перекидає подружній акт, інтимність, яку віддають подруги один одному. Він спричиняє серйозну травму гідності його учасників (акторів, постачальників, громадськості), оскільки кожен з них стає об'єктом задоволення. Це занурює всіх учасників в ілюзю фантастичного світу. Це важкий злочин».

Раз зіграла в порно, потім – самогубство

Студентка університету штату Вісконсін (США) Аліса Фанке накладала на себе руки через два тижні після того, як уперше в житті знялася в порнофільмі, а згодом у Фейсбуку та в Твіттері з'явилися злі насмішки з 19-річної дівчини.

Батьки Аліси визнали, що їхня донька потерпала від періодичних депресій. Також відомо, що її батько мав погану opinieю через крадіжки та шахрайство, а мати торгувала наркотиками. Молодші діти росли

занедбанними, сама ж Аліса мешкала у бабусі. Мріяла стати анестезіологом. Боролася з матеріальними нестатками. На загальну думку, вдатися до самогубства її підштовхнули висміювання знайомих з ліцею, які почали публікувати в соцмережах жартики, надивавши в інтернеті фільм з Алісою.

Дівчина старалася маскувати свої почуття. Та за два дні до смерті написала у Твіттері «Pornstar status» і дала графіку-лайк.

Про те, чого зазнала Аліса, добре знає Медісон Маркет: вона також знімалася в порнографічних фільмах. Донині не вийшла з депресії. В розмові з журналістом згадує, що всі дівчата, як і вона сама, за кожен день зйомок платили депресією. Потім кидалися в пияцтво і наркоманію, аби тільки забути, в чому ще мить тому брали участь. «Отака іронія: те, що для багатьох чоловіків є фантазією, для нас було жахом», – каже Медісон.

Пол Дж. Макгіді, головний юрисконсульт моралі в медіа, СНА

Переклад: Марта Волицька, CREDO

3. Шкідливий вплив на шлюб

Доктор Віктор Б. Клайн, психолог університету штату Юта, психотерапевт, що спеціалізується на сімейному консультуванні та сексуальній залежності, консультував чимало пар, де один із партнерів мав сексуальну залежність від порнографії. Він зазначає, що часто причиною сексуальних розладів чи хвороб є залежність від порнографії. Доктор Клайн виявив, що чим більше люди освічені, тим більше вони схильні до того, щоби стати залежними від цих матеріалів і, звичайно, тим більше грошей вони витрачають на порнографію. Багато людей визнавали, що все їхнє життя поглинула порнографія, і це схоже на залежність алкоголіка чи наркомана. Головними наслідками залежності від порнографії не є вірогідність або можливість вчинку серйозного сексуального злочину (хоча це можливо й точно відбувається), а порушення тендітних основ інтимності в сім'ї та подружніх стосунках. Тут виникає найбільший біль, небезпека і печаль. Залежність від порнографії часто є причиною руйнування здорової любові й сексуальних стосунків у сім'ї. Якщо хто-небудь запитає, чи порнографія спричиняє якийсь сексуальний злочин, то відповідь однозначна – «так», але це є лише верхівкою айсбергу. Клінічні та експериментальні дані підтверджують висновок про те, що існує причинно-наслідковий зв'язок між впливом сексуально-насилницьких матеріалів і збільшенням агресивної поведінки щодо жінок.

4. Небезпека для дітей

Усі матеріали в цій категорії є небезпечними, коли вони потрапляють до рук дітей. Вплив на сексуальність зазвичай і в першу чергу є відповідальністю сім'ї. Без сумніву, коли дитина дізнається про секс від таких видів сексуально відвертих матеріалів, це спотворює сам образ любові та сексуальних відносин. Порнографія вчить дітей, що секс є публічним, комерційним і може бути

відокремлений від симпатії, любові, відданості чи шлюбу.

5. Причина сексуальних злочинів

Дослідження доктора Маршала виявили, що майже половина гвалтівників користувалися порнографією, щоби пробудити себе для підготовки пошуків жертв. Інші дослідники зазначають, що гвалтівники й педофіли передивляються порнографію незадовго перед злочином і під час самого нападу. Інший дослідник – доктор Мальмут – та його колеги виявили, що коли чоловіки переглядали насильницьку порнографію, то в них виникало бажання змусувати жінок до статевого акту, якщо вони були впевнені, що їх не вб'ють чи покарають. Подібне дослідження провели й в університеті Каліфорнії та Лос-Анджелеса. Воно показало, що 51% здорових чоловіків, які взяли участь в експерименті, вказали на ймовірність скоєння зґвалтування, які вони бачили в порнографічних матеріалах за умови, що їх не вб'ють. Пристрасть до порнографії може привести цілком нормальних людей до скоєння злочину вбивства. Це дивні слова, але вони підтверджуються в історіях та зізнаннях серійних убивць.

6. Інша форма проституції

Часто участь у порнографічних фільмах починається з оголошень, де молодих дівчат запрошують на роботу в ролі моделі. Пізніше мистецькі фотосесії в стилі ню перетворюються на примусові відеозйомки. Поряд з підступною загрозою інфекційних захворювань, моделі стикаються з більш відкритим викликом – вживанням наркотиків і, зокрема, кокаїну. Очевидно, що основна частина комерційного порнографічного моделювання, яка включає статевий акт, є досить простою формою проституції.

Наявні докази зі свідчень, наукових досліджень, а також інтерв'ю з сексуальними злочинцями вказують на те, що виробництво та перегляд порнографії мають надзвичайно шкідливий вплив на суспільство та індивідумів зокрема.

Сексуальне пекло дитини у сатаністів

Валлійка Аннабель Форест видала книжку, в якій описала своє дитинство у сатаністській секті, до якої належала її мати.

Коли дівчинці виповнилося 7 років, вона разом з іншими дітьми була змушена спостерігати за ритуальними оргіями з участю власної матері. В 11 років Аннабель зґвалтував керівник секти Колін Бетлі.

У 14 років вона вже регулярно брала участь у сатаністських ритуальних оргіях – тих самих, у яких раніше брала участь її мати...

– Ніхто не зранив мене так сильно, як моя мати і той чоловік. Моя мати була поганою матір'ю, і я їй ніколи цього не прощу. Вдень я була ученицею, а вночі – сексуальною рабинею, – каже

сьогодні Аннабель.

Перш ніж їй сповнилося 18 років, дівчина була змушена до контактів із 1800 чоловіками. Зароблені нею на проституції гроші потрапляли до секти.

Досягнувши повноліття і народивши дитину, Аннабель просто утекла з секти. Про все, що з нею відбувалося, вона розповіла поліції. Відповідно, у 2011 році

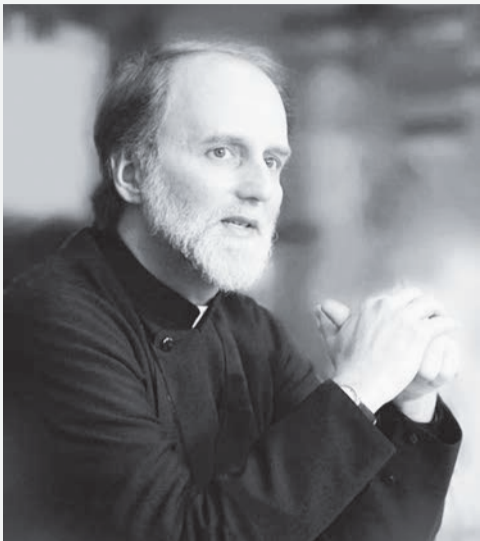
матір Аннабель засудили до 12 років ув'язнення, а керівника секти – на пожиттєве, з можливістю подати апеляцію про дострокове звільнення після 11 років тюрми.

Сьогодні Аннабель намагається будувати своє життя поруч із коханою людиною. Однак жахіття минулого її все ж не полишають.

10 тез Бориса Гудзяка про цінність часу, соцмережі і вміння слухати

Чи «збожеволів світ»? Чому роль України для Заходу є визначальною? Про користь і небезпеку соціальних мереж, а також про те, як необхідно відпочивати, розповів в інтерв'ю єпископ Української Греко-Католицької Церкви, громадський діяч, провідний науковець у галузі церковної історії, президент УКУ владика Борис Гудзяк.

1. Кожне покоління нарікає на свою молодь так само, як і кожне покоління стверджує, що «світ збожеволів». Усім нам хочеться відчуття унікальності власної кризи. Зрештою, у цьому є велика частка правди – люди щоразу стикаються з новими, неповторними труднощами. Але природа таких різних історій і таких різних випробувань завжди однакова, тож і вихід з кризи у будь-якому часі має універсальну, просту природу – не жити на шкоду комусь, жити жертвовно, корисно.

2. Мені здається, що є великі труднощі у Західному світі, там часто панує заперечення правдивих цінностей. Можливо, **роль України сьогодні для Заходу є визначальною.** Ми бачили Євромайдан і людей на ньому, ми бачили подвиг Героїв Небесної Сотні. Це була велика жертва і великий прояв жертвовності – коли люди віддали своє життя за правдиві, загальнолюдські цінності. Це відчули усі: і той президент, який втік, і народ, який консолидувався. То було дуже яскраве свідчення. У цьому контексті мені здається, що, незважаючи на позитивні досягнення й неймовірні прориви, поняття жертви й жертвовності на Заході є призабутим, чомусь не актуальним. Люди забули про якісь священні речі, і тут, напевно, можна говорити про божевілля...

3. Є прості речі, від яких ми, на жаль, віддалилися. Наприклад, родинна трапеза. Я пригадую з власного дитинства, що ми з батьками завжди снідали та вечеряли разом, вчотирьох. Ми зустрічалися вранці і ввечері в один і той самий час, майже до хвилини. Це був такий простий, але такий унікальний час на те, щоб побути разом. Мені здається, що ось такі невіртуальні стосунки є дуже потрібними. Потрібно спілкуватися наживо, бути поруч.

4. Соціальні мережі, блоги, інтернет загалом є дуже корисними – згадаймо хоча б, наскільки такий спосіб спілкування виявився помічним під час Майдану. Але трудність у тому, що ми готові брати усе це повністю. **Трудність у тому, що ми не даємо собі труду визначити, що для нас є потрібним, а без чого можна обійтися.**

5. Час справді стає шаленим, але я думаю, що ми не є приречені. Знаєте, коли з'явилися першодрукарі, коли книги почали друкувати у

Продовження у колонці на стор. 13

Ванга: пророцтва чи одержимість?

Закінчення, початок у попередньому числі «Метри».

ПРОРОКИ І «ПРОРОКИ»

Доктринальні помилки Ванги, нехристиянські підстави її діяльності та порад — не дрібниця, а серйозна проблема. По-перше, це шлях до безбожництва. По-друге, це тягне за собою серйозні моральні наслідки. Якщо людина не вільна у своїх учинках, то чи може вона нести повну відповідальність за погане? Звичайно, ні. Тоді достатньо буде звернутися до ясновидиці, а вона допоможе уникнути наслідків поганих учинків. Чи є сенс звертатися до Бога, якщо доля — вища за Нього? Очевидно, що такий світогляд не передбачає місця для Бога Живого.

З життя справжніх пророків відомо, що Бог не використовує людину як маріонетку. Навіть якщо людина відступає від Його волі (як було в певні життєві етапи з Йоною та Єремєю), то Бог чекає на її згоду, старається скерувати волю людини так, щоб ця воля збіглася з Його волею. Пророцтва Бога ніколи не є наслідком насильства над людиною. Більше того, Бог, навіть проголошуючи кару, водночас каже, що її можна уникнути, якщо людина відвернеться від гріховного життя, розкається. Спілкування Бога з людиною ніколи не буває однобічним, це завжди також і звертання людини до Бога. Ні про яку молитву в ученнях Ванги й мови немає. А те, що частина її пророцтв сповнилася, свідчить якраз не на її користь: отже, вони були чимось більшим, ніж її фантазіями. З достатньою впевненістю можна сказати: то був контакт із силами тьми.

У споминах про Вангу згадується, як вона, перебуваючи поряд із розп'яттям, у яке було вкладено часточку Хреста Господнього, вимагала його прибрати, бо їй щось явно заважало. Про це говорив митрополит, на території дієцезії якого жила Ванга. Він, як людина віруюча, насторожено сприймав повідомлення про неї. Одного

За матеріалами: Братство св. Бригіди, CREDO

разу вона послала до нього і попросила зустрітися. Священик, знаючи, що вона сліпа і хвора, вирішив її навідати, уповуючи, що бабуся, може, вирішила покаятися. Узав розп'яття і пішов. Ванга саме приймала відвідувачів, коли він увійшов до її дому. Попри те, що вона була сліпа, вона одразу його впізнала. Змінились її голос і зовнішність. Коли ж священик підніс розп'яття над її головою, сталося щось узагалі дивне: її голос почав нагадувати ричання. «Прийшов чоловік, скажіть йому зараз же викинути те, що у нього в руках. Я не зношу цього. Більше нічого не бачу», — саме це, за його словами, сказала Ванга, яка на певний час втратила свій дар ясновидиці. Втім, для екзорцистів у цьому випадку немає геть нічого дивного.

Спогади Ванги, написані її сестрою, були відредаговані, а деякі факти взагалі замовчувалися. Православний священик Йов Гумеров пише про бісівське джерело видінь Ванги. Лех Виноградов, автор дослідження «Ванга. Портрет сучасної відьми», згадує, що одного разу їй принесли ікону Богородиці — спершу вона цього бажала, і просила про це своїм,

жіночим голосом. Але незабаром, і вже чоловічим голосом, вимагала, щоб до неї з іконою не наближалася. «Залиш мені силу!»
ВАНГА В ПЕКЛІ?

По смерті Ванги її сестра Любка, за православним звичаєм, заговорила за неї сорокоуст (молитви 40 днів). Під час тривання цієї молитви Ванга їй наснилася і сказала: «Любко, досить, досить молитов. Я на самому дні пекла. Вони не допомагають, від них вогонь ще більший». Звісно, це могло бути навіюванням, але сигнал тривожний.

У Болгарії не так багато тих, хто відомий на весь світ. А популярність Ванги була саме такою. Її не тільки не забувають, а й рекламують. У церкві, яку вона збудувала за свої гроші, сьогодні діє туристичний центр. Як узагалі так сталося, що ту церкву освятили? Багато людей називають її неправославною, там міститься портрет Ванги, виконаний у стилі ікони. Причина цьому — шалена доктринальна плутанина, якій і досі не покладено краю в Болгарії.

На фото: «Церква баби Ванги» у болгарському містечку Руніце.

Для багатьох людей зло і зріх — це коли по стінах бризкає кров або коли люди бігають голяка (сексуальні зріхи). Ну, а якщо ти нікого не вбив і ні з ким гріховно не переспав, то ніби зла й немає.

Якщо ми будемо дотримуватися такого мислення, то Адам і Єва видадуться нам просто янголами, та й сатана не такий уже страшний.

Подивіться уважно на історію гріхопадіння Адама і Єви. В принципі, вони ж ніби нічого страшно поганого й не зробили. А діявол усього-навсього не говорив усієї правди. Він ніби і правду каже, а разом

із тим — і не каже її, або й каже, та не до кінця. «І сказала жінка до змія: плоди з дерев ми можемо їсти, тільки плодів із дерева, що в середині раю, сказав Бог, не їжте їх і не торкайтеся їх, щоби вам не померти. І сказав змії до жінки: ні, не помрете; але знає Бог, що в день, коли ви скуштуєте їх, відкриються ваші очі, і ви будете як боги, які знають добро і зло» (Бт. 3, 3-5). Змії заперечує слова Бога й каже, що Адам із Своєю не помруть. Ніби й правда, адже душа не помирає й живе вічно; але він замовчує те, що Адам і Єва помруть для раю, помруть духовно. Сказав,

Зло не буває добрим

що відкриються їхні очі, й вони пізнають добро і зло. І знову не обманув — так і сталося. Тільки ось він недоговорив, що пізнання зла зробить їх нещасливими. Просто недоговорив...

Якщо відкинути вбік звичне розуміння зла і сатани, нашу віру та за судження гріха, і подивитися на спокушання Єви та Адама, то, як на наш розум, у цьому можна й не побачити нічого такого страшного. Однак ми добре розуміємо, що тут щось явно не так, адже у первородному гріху криється ядро гріха всього людства. У чому ж це ядро?

І сказав змії до жінки: чи правду сказав Бог?... «Ви будете як боги, які знають добро і зло»... Ядро первородного гріха в тому, що сатана спершу сіє у серці Єви недовіру до Бога, а потім спокушає її стати незалежно від Нього. Це й

справді атомний реактор, який незабаром вибухає, хоча ніби й не відчував нічого страшного.

Іноколи нам здається, що зло може бути не таким уже й страшним. Так видався і Єві. Вона просто бачила, що їй ніби нічого поганого не пропонують. Але ці читання вчать нас, що будь-який контакт із сатаною, будь-який компроміс, навіть найневинніший з виду, завдає величезних втрат і ран.

Наслідки первородного гріха у нашому світі — це недовіра людей до Бога, байдужість до Нього і прагнення бути самостійними та незалежними у всьому. Коли я зустрічаю таких людей, то відчуваю своє безсилля. Я не знаю, що їм сказати, як пояснити, до чого закликати.

о. Олександр ЖЕРНОСЕК,
«Каталіцік Веснік»
(CREDO)

Куди після смерті потрапляють душі неохрищених дітей?

Доля неохрищених дітей після смерті не є об'явленою у Святому Писанні. У Божому Одкровенні ми не знаходимо конкретної відповіді на це питання, а тому усе, що містить церковна Традиція на цю тему, є лише висновком з певних богословських принципів.

Що це за принципи? По-перше, це об'явлена правда про те, що Бог хоче спасіння усіх людей (1Тим. 2, 4). А другий принцип говорить про те, що під час Хрищення в нас помирає стара людина, яка в Царство Боже увійти не може, і водночас народжується нова, створена на образ і подобу Бога. Хрищення змиває первородний гріх – саме це твердження лягло в основу багатьох висловлювань Отців Церкви, починаючи від св. Августина, про те, що неохрищені діти не будуть насолоджуватися повним спасінням у Небесному Царстві, адже на них лишається первородний гріх.

На початку у християн не було такої переконаності, що тільки вони спасуться, а решта – ні. Це приходило зі св. Кипріяном і його знаменитою тезою про те, що поза Церквою немає спасіння. На початку це стверджувалося не стільки в юридичному сенсі, як в значенні того, що поза Церквою, її таїнствами та спільнотою, ми не можемо бути з Христом, не можемо пережити своє спасіння вже зараз.

Пізніше, з плином часу, це твердження св. Кипріяна розумілося все більш і більш юридично, поки не дійшло до свого крайнього варіанту: «Хто юридично не належить до Церкви, той є поза спасінням». Був такий період в історії, коли вважалося, що усі неохрищені, а не лише діти, йдуть до пекла. Тому свою місію Церква бачила головно в тому, щоб охристити якомога більше людей. Пізніше розуміння спасаючої дії Церкви було переосмислене: воно полягає не в юридичній приналежності до Церкви. Церква спасає тим, що вона є, як каже II Ватиканський Собор, «таїнством спасіння», тобто видимим знаком спасіння та його знаряддям. Християни, являючи світу знаки єдності і любові, притягають язичників. Ці люди спасаються через контакт із християнами. Не обов'язково усі приймають Хрищення і стануть християнами, але якщо вони зустрінуть християн, побачать єдність і любов, то спасуться.

Менш юридичний підхід дозволив також переосмислити долю усіх неохрищених. Церква почала дивитися на людство як на кола, з якими веде діалог. Наприклад, неохрищеними є євреї, але чи вони будуть у пеклі? Важко погодитися з

Британський художник Чарльз Локк Істлейк (1793-1865)
«Христос благославляє маленьких дітей».

такою крайньою інтерпретацією тези св. Кипріяна. Тому почали говорити про «кола людства, які є близькі до Церкви», тобто ті, які визнають Бога Ізраїля. Також до цих кіл належать ті, які вірять в одного Бога, або ті, які ще тільки шукають Бога. Тобто мова йде про те, що не всі неохрищені однаково далекі від Бога.

Що стосується дітей, то з Євангелія знаємо, що Ісус Христос має до них дуже особливе ставлення. Пам'ятаємо, як Господь взяв одну дитину, як представника цієї категорії людства, і сказав, що таким належить Царство Боже, і що хто не стане як дитина, не увійде до нього (пор. Мр. 10, 14-15). Це ще один аргумент на підтвердження того, що не можна усіх дітей «засудити» до пекла, як про це говорили, починаючи від св. Августина і далі. Послідовники св. Августина стверджували, що усі неохрищені, без винятків, будуть мучитися у пеклі, де нікому не буде ніякої пощади. У середньовіччі таку категоричну богословську позицію намагалися пом'якшити, вводячи поняття «лімб». Лімб, як пояснювали тогочасні богослови, це край пекла, граничний простір, який вже фактично не є пеклом. У лімбі немає страждань як у пеклі, але немає і повного спасіння, немає споглядання Бога. Деякі казали, що це стан щастя, але земного, а не небесного, і так далі. Є багато думок на цю тему, але усі вони були спробами зм'якшити висловлювання св. Августина та його послідовників про по смертну участь неохрищених.

Навчання про лімб, як про стан пом'якшеного засудження, місця «ані-пекла-ані-неба» дійшло до ХХ століття. Під час II Ватиканського Собору, як я вже казав, було переосмислено природу, місію та спасаючу дію Церкви. Новий підхід і нове бачення дозволили говорити

про те, що неохрищені теж можуть отримувати спасіння. Бог є і поза видимою структурою Церкви.

Але це не означає, що Бог не використовує Церкву як перше спасаюче знаряддя. Нове бачення не нівелює Хрищення, адже Хрищення є дієвим знаком, в якому Христос дарує життя вічне. Тому бути охрищеним означає – мати у собі зачаток цього нового життя. Спасіння через Церкву – нормальний, звичайний спосіб спасіння, але є й інші, надзвичайні способи, якими Бог приходиться до кожного, адже усі є Його діти.

Тому посмертну, есхатологічну долю кожної людини залишаємо в компетенції Бога. Церква, розпізнавши знаки життя згідно з Євангелієм, може когось оголосити блаженним чи святим, тобто констатувати те, що він є в Небі. Натомість ніколи і ні про кого Церква не говорить, що він – у пеклі. Навіть про Юду Іскаріотського такого не стверджується, хоча в Євангелії про нього є сильні засуджуючі тексти. Але ми не знаємо остаточну долю ані Юди, ані інших грішників. Тому Церква молиться за усіх, знаючи, що Боже милосердя більше ніж будь-який гріх.

Повертаючись до долі неохрищених дітей, ми можемо мати впевнену надію на те, що Бог спасе усіх дітей: охрищених і неохрищених. Охрищених – напевно. Неохрищених – маємо надію. Після II Ватиканського Собору Церква досить впевнено цю надію виражає, сподіваючись, що Бог знайде якийсь спосіб змити первородний гріх, який би не був прив'язаний до таїнств. Бог таїнства вигадав і встановив, але, як говорив св. Тома Аквінський, «Бог не прив'язує Свою силу до таїнств».

о. др. Костянтин МОРОЗОВ
OFM Cap

(Закінчення, початок на 12 стор.)

відносно великих обсягах, це також була революція комунікацій. Коли європейці відкрили Америку, це теж був переворот. Інформації ставало більше. «Світ валився!» Валився, але не завалився. Сьогодні, у цьому шаленому часі, помітьте, люди починають горнутися до тих осіб і ситуацій, які привертають нас до того, чого наше серце прагне. Візьмімо за приклад кардинала Любомира Гузара. Безумовно, важливим є те, що він каже, але не менш важливим є те, як він говорить. Кардинал Гузар спілкується повільно, спокійно, з гумором. Гумор – це спосіб легко відкрити людині нові знання. І йому це вдається, Любомир Гузар повертає людей до Бога, до Великого Бога. На мою думку, світ приходиться до цього – до пауз, перепочинку, думання. До миру.

6. Думаю, що чудовим способом відрізнити вартісне від другорядного є уважне слухання. Уважне слухання завжди є критичним. Коли ми слухаємо й аналізуємо, а не лише «розвішуємо вуха», нас складно надурити, збити зі шляху. Тут мова не лише про порятунок від авантюрних пропозицій, тут ідеться і про те, що, слухаючи уважно, людина може почути себе і відповісти на питання: «Чого саме я хочу? Що справді є необхідним?»

7. Перекоаний, що справді великі люди уміли слухати. А відтак – прислухатися. Цього часто бракує сьогodнішнім українським політикам. Розвиваючи власні проекти, пишучи закони і працюючи «на камери», вони забувають уважно слухати тих, кого представляють, кому, власне, й служать. Лідером є не той, хто наказує. У першу чергу лідером є той, хто провадить, бо чує своїх підопічних. Однак не лише там, нагорі, вміння слухати допомагає. У нашому повсякденному житті теж дуже важливо чути. Чи чуємо ми наше втомлене тіло, коли на годину довше засиджуємося вночі на новинних сайтах і в соціальних мережах? Я сам себе часто на цьому «ловлю» – коли неможливо відірватися від монітору, бо важко не знати, що відбувається в Україні. Однак над цим треба працювати, контролювати себе. **Буде дуже неправильно, якщо ми будемо цілий час втомленими.** Не варто щоразу думати: «Якщо я цього не зроблю, ніхто не зробить. Якщо я дам слабинку, світ завалиться»...

8. Погляньте, навіть тварини відпочивають, навіть вони потребують зупинки. Згадайте, як на вулиці ми бачимо часом нервових, «смиканих» бродячих собак. Вони завжди готові тікати, або огризнутися, захищатися. Так само і люди. **Коли ми цілий час «на ногах», коли не спілкуємося достатньо і тепло з близькими, ми стаємо як ті собаки – зі «загнаним» блиском в очах.**

9. Дайте собі зовсім трохи часу на відпочинок, часу на певне споглядання, на здорову самотність. Ну, от хоча б почитайте. Ми так мало стали читати. Отримуємо інформацію з екранів – телевізора, планшета чи комп'ютера. Тексти стають короткими, концентрованими. А коли ми читаємо книгу, ми можемо зробити просту річ – зупинитися на хвилинку і подумати. **Ритм нашого життя сьогodні багато в чому визначається тим, як і яку інформацію ми отримуємо та сприймаємо. Книга дуже добре вирівнює цей ритм.**

10. Я перекоаний, що **усі ми дуже збагачуємося, коли дякуємо, коли у якийсь момент на усе дане починаємо дивитися з вдячністю.** Погляньте на зелені крони дерев за цим вікном. Узимку вони білосніжні. На мільйон таке дерево – одне. Часом зранку ці крони легенько мерехтять, відбиваючи сонце. Ми б відчули цінність цих дерев, якби їх почали рубати. А сьогodні навіть не помічаємо, сьогodні мені важко зрозуміти, що це все – для мене. Але наскільки багатим я стану, коли прийму цей простий факт!

tvoemisto.tv
CREDO

Відповідає Радіо Ватикан

Чому сповідь повинна бути «до вуха»?

Питання: Чому Католицька Церква практикує сповідь за посередництвом священика? У Святому Письмі немає згадки про неї. Слова «Кому відпустите гріхи – відпустяться їм, кому ж затримаєте – затримуються» можна розуміти як наказ до взаємного пробачення. Тож чи не достатньо щирої сповіді в серці? Тим більше, що сповідь «до вуха» впровадив Собор 1215 року.

Відповідь: По-перше, це не правда, що IV Латеранський Собор 1215 року запровадив сповідь «до вуха». Вона існувала як мінімум від V-го століття в кельтській Церкві. Звідти перейшла на континент. Раніше практикували покуту тільки раз у житті – і про це теж нічого не написано у Святому Письмі. Від II століття з'явилась практика приймати покуту раз у житті, оскільки її розглядали як друге хрищення. Такого типу покуту давали тільки за дуже тяжкі гріхи: вбивство, відступ від віри та подружня зрада. У V столітті цей тип покути було замінено на багаторазову покуту з визнанням гріхів.

Хоч Святе Письмо не говорить прямо, як відпускати гріхи, тобто за яким обрядом, однак твердження, що слова Ісуса «Кому відпустите гріхи – відпустяться їм, кому ж затримаєте – затримуються» (Ів. 20, 22-23) можна розуміти як наказ до «взаємного пробачення гріхів» – не є істинними. Тут важливо зауважити, що адресатами цих слів є саме апостоли, а не загал вірних. Їм першим вдихнув Христос Святого Духа: «Прийміть Духа Святого». Тож служіння «відпущення гріхів» було переказане не всім, а всього лише Одинадцятьом.

Ще одним доказом, що автор питання звертається до дешевих зачіпок, є той факт, що він запитує саме про Католицьку Церкву. Однак такий тип сповіді практикують і у Східних Церквах, у старокатолицьких, а також у деяких протестантських (лютерани, англіканці і кальвіністи).

Однозначним є те, що Святе Письмо не дає відповіді, який обряд застосовувати для відпущення гріхів. Тому Католицька Церква керується Традицією.

Джерело: deon.pl

Якщо Марія є Матір'ю Бога, то чи можемо ми сказати так само і про інших родичів Ісуса?

Питання: Якщо Марія – Матір Бога, то чи можемо ми сказати так же само про інших родичів Ісуса Христа? Наприклад, що Єлизавета – тітка Бога, Іван Христитель – двоюрідний брат Бога, Йосиф – батько Бога, Анна і Йоаким – бабуся й дідусь Бога?

Відповідь: Бути тіткою, бабуся чи дідусем – це частина людської природи. З цього погляду, з погляду людської природи, Марія є Матір'ю Ісуса, Єлизавета – тіткою Ісуса, Анна – бабуся Ісуса і так далі.

Найменування ж «теотоκος» – Матір Бога – виходить за рамки людської природи, до якої відносяться родинні зв'язки. Йдеться про особливий привілей Діви Марії. Це – її головний, перший привілей, з якого виникають і всі інші: винайтова святість, незаплямованість первородним гріхом, дівоцтво, взяття на Небо тіла і душі.

Причина такого привілею – в тому, що тільки Діва Марія увійшла в реальне, повноцінне спілкування з Божественною іпостасю Сина Божого. Тільки Марія була покликана до єднання з Божественною іпостасю. Родичі Діви Марії не удостоїлися цього найвищого і надприродного зв'язку. Тому використовувати такі вирази, як «тітка Бога» або «кузен Бога» означало би позбавити сенсу винятковий привілей, унікальне покликання Пресвятої Діви Марії. Таке вживання терміну неправильне і недоречне.

Говорити про «дідуся» або про «тітку» Бога – це лише гра слів. Жоден із родичів Ісуса не був покликаний до єднання з Божественною іпостасю, як Марія.

З іншого боку, силою Божественного усиновлення, всі ми, беручи участь у Божественному житті, перебуваємо в більш глибокому єднанні з Богом, ніж можуть бути будь-які людські родинні зв'язки. Благодаттю Божою в нас виливається джерело Божественного життя. Марія займає абсолютно унікальне місце у стосунках між Богом і людиною, в плані спасіння, в задумі Бога щодо нас, людей. Вона не просто найбільша зі святих: тільки Марія перебуває в безпосередньому зв'язку з Божественною іпостасю.

Переклад: Католицький Оглядач, CREDO

Як поводитися у храмі

Обрядові питання

Знайти відповідь на запитання такого змісту допоможе доктор богословії п. Тарас ШМАНЬКО, автор книжки «Як поводитися у храмі». Сьогодні продовжуємо її публікацію. (Початок у газеті «Мета» № 95/6 за червень 2013 р.)

• Як відбувається сповідь?

Прийшовши сповідатись, робимо знак хреста і вітаємо отця-сповідника словами:

Слава Ісусу Христу! Останній раз я сповідався [і тут кажемо, коли]; я зневажив Бога такими гріхами...

Перелічуємо гріхи, так як їх собі пригадали в іспиті сумління.

Відтак кажемо:

Жалую з цілого серця, що я своїми гріхами зневажив Бога.

Священик повчає і накладає покуту. Відтак подає розрешення [спеціальна молитва священика], а ми, хрестячись тричі, молимося:

Боже, милостивий будь мені, грішному. Боже, очисти мої гріхи і помилуй мене. Без числа нагрішив я, Господи, прости мені.

Коли священик уже дав розрешення, робимо знак хреста і, подякувавши, відходимо та відбуваємо завдану покуту.

• В яких гріхах потрібно каятися на сповіді: в тих, які були здійснені протягом усього життя, чи в тих, які були здійснені від часу останньої сповіді?

Християнин, який приступає до сповіді, має приносити покаєння за ті гріхи, які вчинив від часу останньої сповіді. Якщо людина продовжує відчувати сильні докори сумління за якийсь гріх (як правило, тяжкий), то може про це сказати сповідникові ще раз, щоб отримати від нього духовну пораду. Однак до такої практики вдаються у виняткових випадках.

Коли людина готується до переходу у вічне життя і приступає до останньої сповіді у своєму житті, можна визнати гріхи, вчинені протягом усього життя.

• Яким чином відбувається сповідь німих, глухонімих або людей, які внаслідок якихось обставин втратили дар мови, але є при свідомості?

Якщо німий або той, хто внаслідок якихось

обставин втратив дар мови, але є свідомий, збирається сповідатися за звичайних обставин (тобто заздалегідь не повідомляє про це священика), нехай удома запише свої гріхи на аркуші, який на сповіді покаже священику. Якщо ж людина позбавлена також слуху, то їй слід узяти зі собою ручку та ще один аркуш паперу, на якому священик міг би їй написати духовні поради, покуту або ж поставити запитання, які вважатиме за необхідне.

Якщо німа людина перебуває у небезпеці смерті, але притомна, то священик зачитує їй перелік гріхів, на що та відповідає ствердним або заперечним жестом (жести можуть бути різними: биття у груди, кивок головою – усе залежить від стану хворого).

Чи можна сповідати хворого, який утратив свідомість?

Сповідь – це особистий акт покаєння, тому, якщо особа непритомна, то сповідь відбутися не може. Однак існує практика читання над хворим, який утратив свідомість, молитви розрешення, коли відомо, що він є християнином, і можна припускати, що бажав покаятися.

• Чи можна причащатися, коли забув висловити гріх під час сповіді?

Якщо людина ненавмисно забула сказати якийсь незначний гріх, то може причащатися. Однак на наступній сповіді мусить обов'язково

про це повідомити священика. Забути про це становить небезпеку для нього. Сповідь важко, оскільки такі гріхи, як правило, пам'ятають досить добре. Щоб уникнути таких випадків, на початку сповіді слід розповісти спершу тяжкі гріхи, а потім легкі.

• Як часто треба сповідатися?

Частота сповіді – індивідуальна справа, однак добре, коли християнин сповідається не менше як 2-4 рази на рік, наприклад, під час чотирьох церковних постів: Великого, Петрівського, Успенського та Різдва.

Кожного християнина Церква зобов'язує до мінімальної норми: сповідатися принаймні раз на рік. Обов'язково сповідаємося тоді, коли скоїмо важкий гріх.

• Що робити, якщо ви випадково почули чужу сповідь?

Інколи трапляються випадки, коли людина може почути чужу сповідь. Якщо це трапилось ненавмисно, то слід знати, що у цьому випадку людина зобов'язана зберігати у таємниці те, що почула. Все-таки слід остерігатись таких випадків і не підходити надто близько до місця, де хтось сповідається.

• Чи може священик якимось чином використати інформацію, яку почув на сповіді?

Священик у жодному випадку не може використовувати інформацію, почуту на сповіді. Він зобов'язаний зберігати все, що почув на сповіді, у суворій

таємниці, навіть якщо це становить небезпеку для нього.

• Що робити, коли людину змушують сповідатись проти її волі?

Сповідь є добровільним вибором людини і до неї не можна змушувати, оскільки це заперечує саму суть цього таїнства. Якщо за якийсь обставин людину змушують сповідатись, їй слід повідомити про це священика.

• Чи потрібно детально розповідати про вчинені гріхи?

Детально слід розповісти лише про тяжкі гріхи (час, місце, за яких обставин, які наслідки тощо). Стосовно інших гріхів – досить обмежитись лише їх переліком. Тим не менше, не варто вживати на сповіді загальних фраз, як наприклад: «грішний у всьому», «багато нагрішив» тощо.

• Чи можуть сповідатись душевнохворі або розумово неповносправні?

Можливість сповіді таких людей залежить від того, до якої міри вони усвідомлюють власні вчинки і чи є в них ознаки покаєння та бажання приступити до сповіді. Якщо у людини спостерігається значна розумова нетоварність (це також стосується людей похилого віку), то таку особу Церква трактує як дитину і дозволяє причащатися без сповіді.

(Далі – у наступних числах газети «Мета»)

БОЖЕСТВЕННА ЛІТУРГІЯ У ЖИТТІ МИРЯНИНА

БЛАГАЛЬНА МОЛИТВА

Ісус Христос приніс Себе в жертву Небесному Отцю за весь світ, в тому числі і за Церкву, яку Він створив. Христова Церква складається з небесної Церкви, членами якої є Діва Марія, ангели і Святі у небі та земної Церкви – християни на землі. Члени цих Церков складають єдину Божу родину, а члени родини повинні любити один одного та взаємно допомагати. Члени небесної Церкви свою любов до нас (християн, що живуть на землі) виражають своїм посередництвом між нами і Богом, вони є нашими захисниками перед Ним. Свою любов до членів небесної Церкви ми виражаємо через нашу молитву до них (вона збільшує радість того Святого, до кого ми звертаємось), а також через молитву до Господа з подякою за Святих у небі. Любов до членів земної Церкви ми повинні виражати не тільки своїми вчинками відносно них, але і молитвою до Бога за них. Така молитва сходиться цілющою росю на душі померлих наших родичів і друзів та неоцінимою Божою благодаттю на живих, за яких молимося.

І така молитва за весь світ, за всю Церкву промовляється під час Божественної Літургії – це благовальна молитва. На її початку священник від нашого імені дякує Господу за Святих у небі. Він тихо мовить: «Ще приносимо Тобі цю словесну службу за почивших у вірі праотців, отців, патріархів, пророків, апостолів, проповідників, євангелістів, мучеників, ...» та виголошує: «Особливо за пресвяту, пречисту, преблагословенну, славну Владичицю нашу Богородицю і приснодіву Марію». Віряни долучаються до цих слів священника і величають Богородицю співом: «Достойно є воістину величати блаженною тебе, Богородицю, присноблаженну, і пренепорочну, і Матір Бога нашого. Чеснішу від херувимів, і незрівняно славнішу від серафимів, що без зотління Бога Слово породила, суццю Богородицю, тебе величаємо».

Так велично ми прославляємо Пречисту Діву Марію тому, що будучи Божою Матір'ю, Пречиста Діва стала великою Святою, гідність якої безконечно перевищує гідність усіх Святих. Вона також перевищує й ангелів, чесніша від херувимів, славніша від серафимів, бо вони Божі слуги, а Вона – Мати Сина Божого. Після подяки Господу за Божу Матір, священник згадує інших Святих за певним порядком (і найперше – пророка і хрестителя св. Івана Предтечу).

Подякувавши Господу за Святих у небі, священник тихо молиться за померлих наших родичів і друзів: «І пом'яни всіх усопших в надії воскресіння життя вічного». Поіменно поминає померлих і завершує цю молитву словами: «І упокій їх, де світить світло лица Твого».

Далі священник тихо молиться за земну Церкву, за Богом бережений народ наш, правління і все військо і виголошує: «Найперше пом'яни, Господи (згадує усю церковну ієрархію), і даруй їх святым Твоїм церквам, щоб у мирі, цілі, чесні, здорові, довголітні право правили слово Твоєї істини». Віряни підтримують цей виголос, співаючи: «І всіх,

і все» (Господи, Літургія – це жертва за всіх, і тому ми молимося і за себе, і за всіх отців, і за всіх братів наших, за весь світ). Під час співу священник поіменно згадує живих.

Завершуючи благовальну молитву священник тихо промовляє: «Пом'яни, Господи, город цей, в якому живемо і всякий город, і країну, і тих, що вірою живуть у них. Пом'яни, Господи, плаваючих, подорожуючих, недужих, страждаючих, полонених, і спасіння їм. Пом'яни, Господи, тих, що даринують і добро творять у святих Твоїх церквах, і тих, що пам'ятають про вбогих, і на всіх нас милості Твої зішли» та виголошує: «І дай нам єдиними устами і єдиним серцем славити й оспівувати пречесне й величне ім'я Твоє, Отця, і Сина, і Святого Духа і нині, і повсякчас, і на віки віків». Віряни підтримують це співом: «Амінь».

Благовальну молитву завершено і благодатна сила її у тому, що:

- промовляється вона за всіх і поєднує в собі світ живих на землі (земну Церкву), та світ тих, що у небі (небесну Церкву);

- вона пом'янує Божий гнів, спонукаючи Його змилосердитися над нами – грішниками. Річ у тім, що ця молитва є частиною Божественної Літургії, а в кожній Літургії Христос звертається до Свого Отця, заступаючись за нас – грішників, як колись благов із хреста змилосердитися та простити тих, що Його розіп'яли: «Отче, прости їм, бо не відають, що чинять» (Лк. 23, 34). Тобто: прости, Отче, засліпленим грішникам, бо піддалися впливу пристрасті та диявола і не розуміють, як тяжко зневажають Тебе своїми гріхами!;

- промовляється ця молитва саме в той час Літургії, коли Ісус Христос приносить Себе в жертву за нас і цією Жертвою підтримує наші молитовні благання. Це надає нам надію на те, що Господь вислухає нас та не відмовить у наших проханнях.

Євхаристійний канон завершено. Священник рукою благословляє вірян зі словами: «І нехай будуть милості великого Бога і Спасителя нашого Ісуса Христа з усіма вами». Віряни у відповідь бажають тієї ж благодаті і священникові, співаючи: «І з духом твоїм».

ПІДГОТУВАННЯ ВІРУЮЧИХ ДО СЯГОГО ПРИЧАСТЯ

Святе Причастя – це прийняття віруючими Тіла та Крові Христових. Воно є завершальною частиною таїнства Євхаристії, і настільки важливе, що іноді «таїнство Євхаристії» називають «таїнством Причастя». Важливість і особливість Святого Причастя потребує додаткової духовної підготовки вірян до цього дійства. Саме для цього у цій частині звершення таїнства Євхаристії промовляються ектенія прохальна та молитви підготування до Святого Причастя.

ЕКТЕНІЯ ПРОХАЛЬНА

Словами: «Всіх святих пом'янувши, ще і ще в мирі Господу помолімся» священник розпочинає другу прохальну ектенію, яка (як і після Великого входу) також складається з двох частин.

Перша частина ектенії охоплює три заклички священника помолитися Господу: за освячені Чесні Дари; щоб Господь Бог прийняв ці Дари на Свій святий небесний жертвенний престол та зіслав нам Свою Божу благодать та щоб Святий Дух очистив наші душі від усякого смутку, гніву і духовної злиденності, бо вони заважають нам належним чином приготуватися до Святого Причастя та спокійно приймати у Святому Причасті до своїх сердець Спасителя. Віряни долучаються до цих закличок священника співом: «Господи, Помилуй» (Господи, змилосердись і дай нам ці милості). У цей час священник тихо промовляє молитву від імені тих, хто готується до Святого Причастя: «Тобі вручаємо все життя наше і надію, Владико чоловіколюбче, і просимо, і молимо, і благаємо: сподоби нас причаститися небесних твоїх і страшних таїн...», у якій просить Господа, щоб Причастя було для них на відпущення гріхів і на наслідування Царства небесного. Завершуючи цю молитву, священник виголошує прохання до Господа Бога: «Заступи, спаси, помилуй і охорони нас, Боже, Твоєю благодаттю» (дай нам Господи можливість в благодаті Твоїй приймати Святе Причастя). Віряни приєднуються до цього прохання співом: «Господи, помилуй».

Далі священник виголошує шість прохань до Бога з другої частини цієї ектенії про різні милості для душі, які ми хочемо отримати, прийнявши Святе Причастя (вони такі самі, як і в прохальній ектенії після Великого входу, в якій ми випрошували ці милості за принесену Богові безкровну Жертву). Віряни долучаються до цих прохань співом: «Подай, Господи» (Господи, здійсни це).

Завершивши ектенію священник виголосом: «Єдність віри і причастя Святого Духа випросивши, самі себе, і один одного, і все життя наше Христу Богові віддаймо» ще раз закликає вірян віддатись під опіку Господу, щоб Він зберіг нас і дав нам усі ці милості, які ми так гаряче просимо у Нього. Віряни підтримують цей заклик, співаючи: «Тобі, Господи» (Господи, ми запевняємо Тебе, що віра у нас вже єдина – це віра в Тебе, вона тверда та непохитна. Ми також віримо, що Причастя Святого Духа – це благодать Святого Духа, конкретна Божою допомогою. Господи, враховуючи це, візьми нас усіх під свою опіку, збережи нас).

Далі – у наступних числах газети «Мета».

Богдан КУДЕРЕВКО

Відповідає Радіо Ватикан

Яку війну

можна назвати справедливою?

Питання: Яким критерієм має відповідати війна, щоб її можна було назвати справедливою? Якщо представник Церкви висловлюється з приводу того чи іншого конфлікту, чи можна його думку назвати учительством Церкви?

Відповідь: Теоретично критерії «праведної» війни визначити відносно просто – для цього досить поглянути у відповідний розділ Катехизму Католицької Церкви, в якому йдеться про право на самооборону. Але коли мова йде про конкретні конфлікти, то дуже і дуже важко назвати справедливою будь-яку війну.

Сучасне Учителство Церкви дотримується тези, що в наш час війна ніколи не є праведною – в силу методів, що використовуються, масштабів руйнувань, а також спровокованих реакцій і безлічі інших проблем, породжених війною.

Так, у 1982 році Іван Павло II з нагоди Фолклендської війни заявив, що «війна завжди абсурдна і несправедлива», і звернувся до світу в проханні «забути назавжди про те, щоб вдаватися до війни». «Масштаб і жахливості сучасної війни, – сказав далі Іван Павло II, – чи то вона ядерна, чи звичайна, роблять цю війну (Папа посилається тут на війну на Мальдівських островах) цілком неприйнятною як засіб для вирішення суперечок і розбіжностей між націями. Війна повинна залишитися в трагічному минулому, в історії. Їй немає місця в планах людини на майбутнє».

У промові на Різдво 1990 року, кажучи про війну в Персидській затоці, святий Іван Павло II наголосив: «Нехай можновладці усвідомлюють, що війна – це авантюра без повернення». Звертаючись роком пізніше до дипломатичного корпусу, Папа Войтила сказав: «Мир, отриманий за допомогою зброї, не приведе ні до чого іншого, крім як до підготовки нового насильства». «Не треба будувати собі ілюзію, ніби використання зброї, особливо настільки витонченої, як сьогодні, не приведе, крім страждань і руйнувань, до нових і, можливо, ще гірших форм несправедливості».

«У ці хвилюючі години я хочу з силою повторити: війна не може бути підходящим засобом для остаточного вирішення проблем, що існують між націями. Вона ніколи не була таким засобом і ніколи не буде, – заявив Папа Войтила. – Досвід учити все людство, що війна не тільки породжує безліч жертв, а й створює ситуації важкої несправедливості, які, в свою чергу, ведуть до сильної спокиси подальшого застосування насильства».

Енцикліка «Centesimus annus» говорить, що «над світом нависла загроза атомної війни, здатної винищити все людство. (...) Але війна може закінчитись без переможців і без переможених, самогубством людства, і тому необхідно відкидати логіку, що веде до неї, ідею, нібито боротьба за знищення противника, протистояння і війна є чинниками прогресу і поступу історії вперед» (18).

У Посланні на Всесвітній день миру 1999 Папа пише: «Війна руйнує, а не творить». (...) Війна – це крах будь-якого справжнього гуманізму».

Ідея «самогубства» людства пов'язує учителство Івана Павла II та одного з його попередників – Венедикта XV, бо свідчить про спадкоємність церковного вчення про війну та її жорстоку марноту.

Незадовго до війни в Іраку Папа Войтила заявив, що «віруючі, до якої б релігії вони не належали, зобов'язані звіщати, що не можна бути щасливими один проти одного; ніколи, ніколи майбутнє людства не зможе бути забезпечене тероризмом і логікою війни».

Що стосується окремих військових конфліктів, оцінка тих чи інших конкретних критеріїв не входить в компетенцію Церкви. Ця задача відноситься до політичних і судових інститутів.

Коли Апостольський Престіл (в особі представників Римської Курії чи ватиканських установ) висловлюється з приводу тих чи інших ситуацій, то це не відноситься до вчителства Церкви, хоча найчастіше на ньому ґрунтується.

Переклад: Католицький Оглядач, CREDO

Я стояла в довгому «хвості» до каси супермаркету з кошиком, повним продуктів, необхідних для канікулярної поїздки, і бездумно вдивлялася в спину дівчини перед собою. Елегантна, худенька, з телефоном біля вуха – така типова 25-річна молодичка, що вийшла за покупки після роботи. Я не звернула б на неї уваги, якби не факт, що її негласна розмова зачепила тему, яка мене зацікавила і зворушила.

Не можу сказати, що я підслуховувала – розмова йшла у публічному місці, а я стояла просто за тією дівчиною, і неможливо було не чути того, про що вона говорила. А та молода жінка розповідала комусь близькому, як її справи зі

панував. Витягала молодого чоловіка на спільні (але без жінки) покупки, мотивуючи це станом свого здоров'я і проблемами з носінням

П'ять пунктів, як стати хорошою свекрухою

важких торб, а ще й до всього злого переконувала його, що дружина забагато часу присвячує праці (наскільки я зрозуміла, вона працювала медсестрою і графік мала змінний).

Я знаю, що почула тільки одну сторону, але все це звучало не напоказ, так що я замислилася: а якою тещею чи свекрухою стану я сама? Характер у мене нелегкий, я люблю наполягти на своєму і мати

Чи завжди так було? Ні! Спершу в наших стосунках панувала конкуренція за прихильність цього найважливішого чоловіка (її сина, мого чоловіка); ситуацію ускладнювало постійне порівнювання, що ми робимо по-своєму і хто робить краще, а також певна фінансова залежність (ми жили як студенти у приміщенні, оплачуваному свекрами).

Я не знаю, як би поточилися справи, якби не позиція мого чоловіка. Він просто визнав мене найважливішою жінкою свого життя, і маму було трохи відсунуто вбік (сьогодні я вже знаю з власного досвіду, що це болісно, але пережити можна). Виявилося, що то Я краще знаю, як опорядити наше – вже самостійне – спільне помешкання, що зготувати на обід, або що випрасувати мною сорочки – то не ганьба. Моя свекруха потроху відступила зі своїх позицій, я почувалася впевненіше, народились онуки, і життя показало, що можна жити близько, з любов'ю, але окремо.

Звідси мій висновок: хоча ідеальних свекрух та синів не існує, але всього можна навчитися, а взаємна підтримка молодого подружжя приносить відсотки вдалого зв'язку та добрих стосунків із батьками.

А у свій великий червоний блокнот із кулінарними рецептами від мами і бабці я записала:

- Не втручайся у рішення молодого подружжя, навіть якщо ти впевнена, що бачиш, як розв'язати їхні проблеми.

- Не відвідуй їх без запрошення і сама не напрошуйся надто часто.

- Підтримуй фінансово, тільки коли попросять і тільки якщо маєш змогу.

- Не розпитуй про приватні справи та рішення.

- ЗАЙМИСЯ СВОЇМИ СПРАВАМИ.

Даґмара КАМІНСЬКА,
deon.pl
CREDO

Мама Віталіки з відомого українського телесеріалу на каналі ТЕТ: Я - золота свекруха, але тільки для платинової невістки

свекрухою. Ось так, мимоволі, я стала свідком життєвих проблем, які викликали повільний розпад її подружжя.

Свекруха з її розповіді була типовою властолюбною матір'ю, що так сильно любить свого сина, аж не бачить руйнувань, які вносить у його шлюб. Вона регулярно перевіряла, що невістка готує на обід (всілякі замовляння піци чи китайської їжі гостро критикувалися). Оскільки мала ключі від їхньої квартири, то відвідувала їх без запрошення, контролюючи «лад і склад», який там

контроль над усім. На щастя для старших синів (тих, які вже поговорюють про плановане подружжя), я маю стільки клопотів із молодшими дітьми, що мені залишається небагато часу на те, щоби перейматися проблемами інших. Але що буде далі?

Я почала думати про свої стосунки зі свекрухою (вони тривають уже 25 років), і можу сказати, що це стосунки більш ніж хороші. Ми мешкаємо в будинках, які стоять за 50 метрів один від одного, щодня бачимось, свята проводимо разом.

25-річчя священства – о. Дмитро Майкут (10.10)
20-річчя священства – о. Ярослав Кожушко (14.10)
15-річчя священства – о. Богдан Калатин (17.10)
15-річчя священства – о. Володимир Ольшанецький (17.10)
15-річчя священства – о. Володимир Ониськів (17.10)
5-річчя священства – о. Тарас Бублик (08.10)
5-річчя священства – о. Михайло Лесів (14.10)
5-річчя священства – о. Богдан Котлінський (22.10)
5-річчя священства – о. Андрій Стасів (22.10)

70-річчя уродин – о. Віктор Курманович (22.10)
65-річчя уродин – о. Іван Залуцький (03.10)
60-річчя уродин – о. Іван Кащук (31.10)
40-річчя уродин – о. Ярема Савчук (11.10)
40-річчя уродин – о. Ярослав Гевак (18.10)
35-річчя уродин – о. Юрій Нецько (24.10)
30-річчя уродин – о. Дмитро Гриник (26.10)

ОТЦІ-ПУСТЕЛЬНИКИ СМІЮТЬСЯ

Не говоріть мені про ченців, які ніколи не сміються. Це смішно...

Як відомо, більшість єгипетських ченців були вихідцями з селян. Якось один із них прийшов до старця.

– Отче, – каже, – в мене виникли сумніви щодо істинності Євангелія.

– Як же вони в тебе виникли? – питає старець.

– Коли я читав Євангеліє від Луки 14, 18. Там сказано, що один землевласник, коли його запрошували на шлюбний бенкет, відмовився, кажучи: «Я купив землю, і мені потрібно піти оглянути її».

– Ну, і що ж?

– Не може бути, аби хтось купив землю, не оглянувши її заздалегідь!

Розповідають, що братам Тимофію та Павлу в Скитській пустелі було доручено стригти ченців. І роботи в них справді було багато. Одного дня до них прийшов старець, який десять років до того не голився і не стригся. Брат Павло цього дня був трохи стомлений через довгий піст, а тому після стрижки та гоління у старця залишилися три порізи: на підборідді, на щоці і на голові.

– Отче, – питає його брат Павло, – ти у мене вже бував?

– Ні, запевняю тебе, – відповів старець. – Вуху мені відрізали в пустелі розбійники.

Отець Афанасій був уже при смерті. Лікареві, який запевняв його, що у нього немає нічого серйозного, він сказав:

– Як добре! Отже, я вмираю в доброму здоров'ї.

Коли отцеві Феофілу виповнилося сорок років, його запитали:

– Отче, скільки років було Йоану Великому, коли він помер?

– Він помер у звичайному старечому віці, – відповів Феофіл, – тобто в шістдесят років.

Коли ж отцеві Феофілу виповнилося шістдесят, його знову запитали, в якому віці помер Йоан Великий.

– В звичайному старечому віці, – відповів Феофіл, – тобто у вісімдесят років.

При передруку матеріалів посилання на газету «МЕТА» обов'язкове!

Над випуском працювали:

головний редактор:

о. Іван ГАЛІМУРКА,

літературний редактор Святослав СМУК,

більдредатор і технічний редактор:

Вячеслав ЧИЖЕВСЬКИЙ.

Відгуки та пропозиції надсилати на адресу:

площа св. Юра, 5, м. Львів,

Україна, 79000,

тел. (0322) 79-86-93;

тел. (032) 233-40-73;

e-mail: meta.ugcc@gmail.com

meta_ugcc@ukr.net

Редакція залишає за собою право скорочувати і редагувати матеріали. За достовірність фактів відповідає автор.

Рекламні оголошення приймаються вчитаними і відредагованими рекламодавцем.

Матеріали не рецензуються і не повертаються. Редакція може не поділяти думку автора.

Друк: ПрАТ «Видавничий Дім «Високий Замок»

Тираж: 6000 примірників, Замовл. № _____

Свідоцтво про реєстрацію
КВ 4266